

บทนำเรื่อง

บิดเต้ลเอร์ร์ในยุคบรรพกาล

ตัวละครทูรินเป็นตัวละครที่มีมิติลึกซึ้งมากในงานเขียนของบิดาของข้าพเจ้า ในบทสนทนาที่บรรยายอย่างชัดเจนและรวดเร็ว ท่านสามารถแสดงให้เห็นภาพความทุกข์ยากเมื่อวัยเด็กของทูรินซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของเรื่องทั้งหมดได้ นั่นคือความเข้มงวดกวดขัน ปราศจากความร่าเริง สำนึกในความยุติธรรม และความมีเมตตา เช่นเดียวกับกับการบรรยายภาพของฮูริน คือความว่องไว ร่าเริง และเปี่ยมด้วยความหวัง ส่วนภาพของมอร์เวนผู้เป็นมารดา ได้แก่ การถือตัว ความกล้าหาญ และความทรนง นอกจากนี้ท่านยังแสดงให้เห็นถึงภาพของสมาชิกคนอื่นในครอบครัวนั้น ซึ่งอาศัยอยู่ในดินแดนอันหนาวเหน็บของดอร์-โลมินระหว่างช่วงเวลาแห่งความหวาดกลัว หลังจากมอร์กอธสามารถทำลายการปิดล้อมอังก์บันด์ได้ ก่อนทูรินจะถือกำเนิด

เหตุการณ์ทั้งหมดนี้เกิดขึ้นในยุคบรรพกาล หรือยุคที่หนึ่งของพิภพ ซึ่งเป็นเวลาที่ย้อนไปนานแสนนานจนไม่อาจจินตนาการได้ ช่วงเวลาแห่งอดีตกาลของเหตุการณ์เหล่านี้ปรากฏกล่าวถึงอยู่ในเรื่อง ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์ ช่วงหนึ่ง ณ ที่ประชุมใหญ่ที่ริเวนเดลล์ เอลรอนด์พูดถึงทัพพันธมิตรครั้งสุดท้ายของเอลฟ์และมนุษย์ และการกำราบเซารอนเมื่อครั้งสิ้นสุดยุคที่สอง ซึ่งเป็นเวลานานกว่าสามพันปีมาแล้ว ดังนี้

ถึงตอนนี้เอลรอนด์หยุดพูดไปชั่วขณะพร้อมกับถอนหายใจ “ข้ายังจำได้ดีถึงทิวอันงดงามของขุนคี่กนากองเหล่านั้น” เอลรอนด์กล่าว “มันทำให้ข้าหวนระลึกถึงความรุ่งโรจน์ในบรรพกาลเมื่อครั้งที่แสนยาพลแห่งเบลริอันด์เนื่องแน่นด้วยเจ้าชายและนายทัพผู้ยิ่งใหญ่ทั้งหลายมาชุมนุมกัน แต่ไม่มีครั้งใดจะมากมายหรืองดงามเท่าเมื่อครั้งที่ธังโกโรดริมถูกทำลาย และพวกพรายเข้าใจว่าความชั่วร้ายสูญสิ้นไปตลอดกาลแล้ว หากแต่มันหาเป็นเช่นนั้นไม่”

“ท่านจำได้?” โพรโดทหลุดปากออกมาดังๆ ด้วยความประหลาดใจ “แต่ผมนี่กว่า” เขาก็อึกเมื่อเอลรอนด์หันมา “ผมนี่กว่ากิล-กาลัด ลินชีวิตไปนานไม่รู้กี่ศตวรรษแล้ว”

“ความจริงก็เป็นเช่นนั้น” เอลรอนด์ตอบอย่างเคร่งขรึม “ทว่าความทรงจำของข้าย้อนกลับไปไกลถึงยุคบรรพกาลโน้นทีเดียว เออาเรนต์คือบิดาของข้า ท่านเกิดในกอนโดลินก่อนที่นครแห่งนั้นจะล่มสลาย และมารดาของข้าคือเอลวิง บุตรีแห่งดิออร์ ซึ่งเป็นลูกชายของลูธิเอนแห่งโดเรียธ ข้าได้เห็นแผ่นดินตะวันตกของโลกมาแล้วถึงสามยุค ตลอดจนความพ่ายแพ้และชัยชนะอันไร้ค่ามากมาย”^๑

ทูรินถือกำเนิดในดอร์-โลมิน “ในฤดูหนาวของปีนั้น” ดังที่ปรากฏใน *บันทึกศักราชของเบลริอันด์* “พร้อมกับล้างแห่งความทุกข์โศก” เป็นเวลากว่า

^๑ จากลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์ ตอน มหันตภัยแห่งแหวน แปลโดยวัลลี ชื่นยง หน้า ๓๘๓

หกพันห้าร้อยปีก่อนการประชุมของเอลรอนด์ซึ่งจัดขึ้นที่ริเวนเดลล์คราวนั้น

โศกนาฏกรรมชีวิตของทูรินมิได้เกิดจากลักษณะนิสัยของตัวละครเพียงอย่างเดียว แต่เป็นเพราะเขาถูกกำหนดให้ติดอยู่ในวังวนคำสาปของอำนาจอันลึกลับและยิ่งใหญ่ทรงพลัง เป็นคำสาปแห่งความจงเกลียดจงชังของมอร์กอธที่มีต่อฮูริน มอร์เวน และลูกๆของพวกเขา ทั้งนี้เพราะฮูรินไม่ยอมจำนนต่อมอร์กอธ และยังปฏิเสธความประสงค์ของเขาด้วย มอร์กอธหรือที่เรียกกันว่า จอมมารทมิฬ ที่แท้แล้วก็คือ “เมลคอร์ วาลาร์องค์แรกที่ยิ่งใหญ่ที่สุดที่กำเนิดมาก่อนพิภพนี้” ดังที่เขาประกาศต่อฮูรินซึ่งถูกจับตัวเป็นเชลยและนำมาพบเขา แต่เวลานั้นเขาจำแลงร่างมาอย่างถาวรให้อยู่ในรูปกายอันใหญ่โตทรงพลัง แต่น่าสยดสยอง เป็นราชันอยู่ในแผ่นดินตะวันตกเฉียงเหนือของมิดเดิ้ลเอิร์ธ ความยิ่งใหญ่นี้สำแดงให้เห็นผ่านที่พำนักของเขา คือปราศรัยที่มาจากแห่งอังก์บันด์ หรือโลหะอเวจี ควันด้าที่พุ่งขึ้นจากยอดภูมั่งโกโรดริม ซึ่งเป็นเทือกเขาที่มอร์กอธสร้างขึ้นเหนืออังก์บันด์ สามารถมองเห็นไปได้ไกลเป็นร้อยต่างดาอยู่บนท้องฟ้าแดนเหนือ ใน *บันทึกศักราชของเบเลริอันด์* เขียนไว้ว่า “หมู่ประตูดของมอร์กอธอยู่ห่างจากสะพานแห่งเมเนกรีอธเพียงหนึ่งร้อยห้าสิบลีกเท่านั้น อาจดูเหมือนไกล หากแต่ใกล้ชนิดเดียว” ข้อความนี้กล่าวถึงสะพานที่ทอดไปสู่พระราชฐานของกษัตริย์เอลฟ์นามว่า ซิงโกล ผู้ทรงรับทูรินไว้เป็นโอรสบุญธรรม พระราชฐานแห่งนั้นมีชื่อเรียกว่า เมเนกรีอธหรือสหัสคูหา ตั้งอยู่ทางตะวันออกเฉียงใต้ของแคว้นดอร์-โลมิน

หว่าการที่มอร์กอธต้องจำแลงร่างมาเป็นกายเนื้อทำให้เขาขาดกลัวบิดาของข้าพเจ้าเขียนบรรยายถึงเขาว่า “ด้วยขณะที่ความพยายามทวีขึ้น เมื่อเขาสร้างสิ่งชั่วร้ายและส่งออกไปกระทำการโหดนั้น อำนาจของเขาก็ผ่านไปยังบรรดาสมนปีศาจและแตกขานเข็นออกไป ยิ่งนานวันเขาก็ยิ่งผูกติดกับผืนดินปรารภนาแต่จะซุกตัวอยู่ในที่มั่นใต้พิภพ” ด้วยเหตุนี้ เมื่อฟังโกลฟิน จอมกษัตริย์เอลฟ์ชาวโนลดอร์ทรงม้ามายังอังก์บันด์เพียงลำพังเพื่อท้าทายให้มอร์กอธออกมาประลองยุทธ์ พระองค์ทรงร้องที่ประตูดว่า “ออกมาสิ ราชันผู้ฉลาดเขลา มาประลองกันด้วยมือของเราเอง! เจ้าผู้มุดอยู่แต่ในถ้ำ ลังได้แต่ฆ่าทาสบริวาร

ย้ายจอมโกหกและจอมหดหัว อริร้ายของปวงเทพและเหล่าเอลฟ์ ออกมาลิ! ข้าต้องการเห็นหน้าอ้ายตาชาวอย่างเจ้า” จากนั้น (เล่ากันว่า) “มอร์ก็อธจึงได้ออกมา เพราะเขาจะปฏิเสธการทำยานั้นเมื่ออยู่ต่อหน้าขุนพลของตนหาได้ไม่” เขาใช้อาวุธเป็นค้อนขนาดใหญ่มีชื่อว่า กรอนด์ เมื่อเขาทุ้มค้อนไปแต่ละครั้งก็ทำให้พื้นดินแตกออกเป็นเหวขนาดใหญ่ สุดท้ายเขาตีฟิงโกลฟินจนต้องลงไปนอนกับพื้น แต่ก่อนจะตายฟิงโกลฟินยังทิ่มแทงเท้ามที่มาของมอร์ก็อธได้ “ทำให้เลือดสีดาพุ่งกระชูดท่วมหลุมบ่ออันเกิดจากกรอนด์ ฝ่ายมอร์ก็อธต้องเดินโผล่ด้วยขาข้างเดียวมานับแต่นั้น” นอกจากนั้นเมื่อเบเรนและลูธิเอนซึ่งแปลงร่างเป็นหมาป่ากับค้างคาวลอบเข้าไปจนถึงห้องพระโรงด้านในสุดของอังก์บันด์อันเป็นที่ประทับของมอร์ก็อธ ลูธิเอนจึงสามารถร้ายมนตรีสะกดต่อเขาได้ ทำให้ “ทันใดนั้นมอร์ก็อธล้มกลิ้งลงมาจากบัลลังก์ราวกับก้อนศิลาใหญ่ ตกจากภูเข เกิดเสียงโครมครามดังสนั่นดุจเสียงฟ้าร้อง เขาลงมานอนคว่ำเหยียดยาวอยู่หน้าบัลลังก์ของตัวเอง มงกุฎโลหะกลิ้งตกจากศีรษะ”

กระนั้นก็ดี คำสาปของผู้ที่อ้างตัวว่า “เงามีดแห่งค่านิ่งของข้าแผ่ปกคลุมอาร์ดา (โลก) ทุกสิ่งทุกอย่างในโลกนี้เปลี่ยนแปลงไปอย่างช้า ๆ ตามเจตจำนงของข้าทั้งสิ้น” ย่อมไม่เหมือนคำสาปแช่งของคนทั่วไปที่มีพลังอำนาจเช่นนั้น เพราะมอร์ก็อธมิได้เพียง “ปลุก” เอาความชั่วหรือโชคร้ายให้เกิดขึ้นแก่สุรินและลูก ๆ ของเขา เขามิได้ “เรียกหา” พลังที่เหนือกว่าเพื่อมาเป็นสื่อในการจัดการ แต่ตัวเขาเองนั่นแหละที่เป็น “เจ้าแห่งชะตากรรมทั้งปวงในอาร์ดา” ดังที่เขาเรียกตัวเองต่อสุริน เพราะเขาสามารถบันดาลความพินาศให้เกิดแก่ศัตรูได้โดยอาศัยพลังแห่งจิตอันยิ่งใหญ่ของเขาเอง ดังนั้นเขาจึงสามารถ “วางแผน” ล่วงหน้าสำหรับอนาคตของบุคคลที่เขาเกลียดชัง ดังที่เขาพูดกับสุรินว่า “สำหรับพวกคนที่เจ้ารัก ค่านิ่งของข้า จะเป็นดั่ง เมฆมรณะ ซึ่งจะจุดพวกเขาลงไปสู่ความมืดและความสิ้นหวัง”

วิธีการทรمانที่เขาทำต่อสุรินก็คือ “ให้เขามองเห็นด้วยดวงตาของมอร์ก็อธ” บิดาของข้าพเจ้าได้อธิบายความหมายเอาไว้ดังนี้ หากใครถูกบังคับให้มองดูดวงตาของมอร์ก็อธ เขาจะ “เห็น” (หรือรับรู้) ได้ในดวงจิตของตนผ่านดวงจิตของมอร์ก็อธ) ภาพเหตุการณ์ที่เหมือนเกิดขึ้นจริง แต่ถูกบิดเบือน

ไปด้วยความพยายามอันไร้สิ้นสุดของมอร์ก็อท ถึงแม้จะสามารถปฏิบัติเสธคำสั่งของมอร์ก็อทได้ แต่ฮูรินกลับไม่ได้ทำ บิดาของข้าพเจ้าบอกว่านั้นเป็นเพราะความรักในครอบครัวและความเป็นห่วงเป็นใยอย่างรวดเร็วถึงพวกเขา ทำให้ฮูรินต้องการรู้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับพวกเขา ไม่ว่าที่มาของความรู้้นั้นจะเป็นเช่นไร นอกจากนี้เขายังมีความทะนงอยู่ว่ เขาได้เอาชนะการโต้คารมกับมอร์ก็อท เขาสามารถ “เหยียดหยาม” มอร์ก็อทได้ และเชื่อว่าตนสามารถดำรงสติแยกแยะความจริงออกจากความพยายามได้

แต่ผู้ที่ทรมาณเขาได้กำหนดชะตากรรมของฮูรินซึ่งถูกจับมัดเอาไว้บนเก้าอี้สูงเหนือธง์โกโรดริมโดยไม่สามารถขยับตัวได้ ด้วยการทวีความขมขื่นให้แก่เขาผ่านชะตาชีวิตของทูรินนับแต่เดินทางออกจากดอร์-โลมิน และชีวิตของนิเอนอร์ผู้น้องสาวซึ่งไม่เคยได้พบพ่อของตัวเองเลย

ในเรื่องราวตำนานของทูริน ผู้ตั้งชื่อให้แก่ตัวเองว่า ทูรัมบาร์ อันหมายถึง “เจ้าแห่งโชคชะตา” คำสาปของมอร์ก็อทกลายเป็นพลังอำนาจที่ถูกปลดปล่อยออกมาเพื่อสะหาเหยื่อและลงมือทำความชั่วร้าย จึงมีที่เล่าว่ ตัววลาผู้ตกต่ำลงก็ยังคงว่ทูรินอาจจะ “เติบโตล้ามีพลังยิ่งใหญ่จนคำสาปของเขาไม่อาจบังเกิดผล และสามารถหนีรอดไปจากชะตากรรมที่เขาระเตรียมเอาไว้” (หน้า ๑๒๙) ต่อมาภายหลังทูรินพยายามปิดบังชื่อของตนไว้เมื่ออยู่ในนาร์โกธรอนด์ ดังนั้นเมื่อกวินดอร์เปิดเผยชื่อของเขา เขาจึงโกรธมาก “ไยจึงทำร้ายกันเช่นนี้ สหายเอ๋ย ไยจึงเอ่ยนามจริงและชะตาที่ข้าหวังจะปิดเสียเล่า” เพราะกวินดอร์เคยเล่าให้ทูรินฟังเรื่องข่าวลือที่สะพัดไปทั่วอังก์บอนด์เมื่อครั้งกวินดอร์ยังถูกจับตัวเป็นเชลยว่มอร์ก็อทได้สาปแช่งฮูรินและตระกูลของเขา แต่เขาตอบกลับความโมโหโโสของทูรินว่ “ชะตาของเจ้าตราอยู่กับตัวเจ้า ใ้ช้อยู่กับชื่อของเจ้าไม่”

งานประพันธ์อันซับซ้อนนี้มีสาระสำคัญช้อยู่เด่นมากจนบิดาของข้าพเจ้าเคยคิดชื่ออีกชื่อหนึ่งให้แก่งานนี้ว่ นาร์น เอร์ค มอร์ก็อท หรือตำนานแห่งคำสาปของมอร์ก็อท สังเกตแนวคิดของท่านได้จากประโยคต่อไปนี้ “จึงสิ้นสุดตำนานของทูรินผู้เคราะห์ร้าย ซึ่งเป็นผลงานอันเลวร้ายที่สุดที่มอร์ก็อทกระทำต่อมนุษยชาติในสมัยโบราณ”

ตำนานบุตรแห่งอุรุ

เมื่อคราวที่ทรีเบียร์ตเดินทางออกไปในป่าฟังกอร์น โดยมีเมอร์รี่และบีบบีนนั่งอยู่บนกิ่งแขนของเขา เขาร้องเพลงให้สองบิพทั้งสองฟังเกี่ยวกับสถานที่ที่เขาเคยรู้จักเมื่อนานแสนนานมาแล้ว และบรรดาดันไม้ที่เติบโตที่นั่น ดังนี้

ในทุ่งหลิวแห่งทาชารินัน ยามฤดูใบไม้ผลิข้าผันกาย

อ้อ! ทิวทัศน์และกลิ่นกรุ่นกำจายแห่งดอกไม้บานในหน้า-ทาชาริออน!

ข้าได้แต่เอ่ยรำพึงว่าแสนวิเศษยิ่ง

ในป่าเอล์มแห่งออสซีริอันด์ ข้าท่องจรรจลในฤดูร้อน

อ้อ! เสียงดนตรีคิมหันต์และแสงตะวันเรืองรองริมท้องน้ำทั้งเจ็ดแห่งออสซีเรีย

ข้าได้แต่ครวญคำนึงว่าแสนประเสริฐยิ่ง

ในป่าบีชแห่งเนลโดเรธ ข้าเตร็ดเตร่มาคราไปไม่ร่วง

อ้อ! เสียงทอดถอนใจของใบไม้ทั้งปวง

เหลือ่วงวลและแดงอำพันแห่งเทาร์-นา-เนลคอร์!

ช่างงามเลิศเลอประหนึ่งฝัน

บนเนินคอร์โธเนียนสูงลิ้น ข้าบายปืนสู่ตงสนในยามหมันด์

อ้อ! สายลมและคาบไม้ขาวเลื่อมดำ

เสียงข้าั้นสะท้อนก้องฟ้าเหนือโอริอด-นา-ธอน!

บัดนี้แผ่นดินหั่งมวลลั่นตกอยู่ที่สายธาร

ข้าเยื้องย่างในอัมบาโรนา, เทาเรมอร์นา, อัลดาโลเม

ในแผ่นดินของข้า อาณาจักรฟังกอร์น

ที่ซึ่งรากลึกไซซอนและคินวันถมซ้อนหนากว่าใบไม้ในเทาเรมอร์นาโลเม^๒

ความทรงจำของทรีเบียร์ต “เอ็นท์แห่งผืนดินผู้ซราราวขุนเขา” นั้นย้อนกลับไปได้ไกลมาก สถานที่ที่เขาระลึกถึงเป็นผืนป่าโบราณในแผ่นดินเบเลริอันด์อันยิ่งใหญ่ ซึ่งถูกทำลายจนสมบูรณ์ไปในมหาสงครามเมื่อครั้งสิ้นสุดยุคบรรพกาล น้ำทะเลจากมหาสมุทรไหลท่วมเข้าไปในผืนดินจนถึงเชิงเขาตะวันตกของเทือกเขา

^๒ จากลอร์ด ออฟ เดอะ รिंगส์ ตอน หอคอยคู่พิฆาต แปลโดยวัลลี ชื่นยง หน้า ๑๐๓-๑๐๔

สีน้ำเงิน หรือที่เรียกว่า เอเร็ดลูอิน หรือเอเร็ดลินดอน ในแผนที่ประกอบหนังสือ *ตำนานแห่งซิลมาริล* ลึนสุดชายแดนตะวันออกของแผนที่ด้วยแนวเทือกเขาเทือกนี้ ขณะที่ในแผนที่ประกอบหนังสือ *ลอร์ด ออฟ เดอะ ริงส์* ลึนสุดชายแดนตะวันตกของแผนที่ด้วยแนวเทือกเขานี้เช่นกัน และยังมีชายฝั่งทะเลที่อยู่โพนเทือกเขาไปอีกเล็กน้อย เรียกว่าดินแดนฟอร์ลินดอน และฮาร์ลินดอน (ลินดอนเหนือและลินดอนใต้) นี่เป็นแผ่นดินซึ่งหลงเหลืออยู่ในยุคที่สาม ซึ่งแต่เดิมคือออสซิรินด์ ดินแดนสัตนที หรือลินดอน ที่ตั้งของปาเอล์มซึ่งทรีเบียร์ดเคยเที่ยวท่องไป

เขายังเคยท่องเดินอยู่ในป่าสนขนาดใหญ่บนที่ราบสูงดอร์โธเนียน (“ดินแดนแห่งต้นสน”) ซึ่งต่อมาเปลี่ยนชื่อเป็นเทาร์-นู-พูอิน “ผืนป่าใต้เงาราศรี” หลังจากมอร์กอธทำให้ที่แห่งนั้นกลายเป็น “ดินแดนแห่งความพรันพริงและเวทมนตร์มาดาสำหรับผู้ที่ร่อนเร่พเนจรด้วยความสิ้นหวัง” (หน้า ๑๓๓) ทรีเบียร์ดยังได้ไปถึงเนลโดเรธ ซึ่งเป็นผืนป่าตอนเหนือของอาณาจักรโดริธของกษัตริย์ริงโกลด้วย

แผ่นดินเบเลริอันด์และดินแดนทางตอนเหนือทั้งหมดนี้เองเป็นเวทีที่โชคชะตาอันเลวร้ายของทูรินได้โลดแล่นไป โดยเฉพาะอย่างยิ่งในดอร์โธเนียนและโดริธซึ่งทรีเบียร์ดเคยอาศัยอยู่ เป็นสถานที่แห่งจุดพลิกผันสำคัญในชีวิตของเขา ทูรินเกิดมาในยุคสมัยของศึกสงคราม เมื่อการสัประยุทธ์ที่ยิ่งใหญ่ที่สุดและเป็นการสัประยุทธ์ครั้งสุดท้ายของชาวเบเลริอันด์อุบัติขึ้นนั้น เขายังเป็นเพียงเด็กชายเล็ก ๆ เท่านั้น ข้อสรุปสั้น ๆ ถึงที่มาของสิ่งเหล่านี้จะช่วยตอบคำถามที่อาจเกิดขึ้นและข้ออ้างอิงต่างๆ ที่ปรากฏในเรื่องนี้ได้

ขอบเขตด้านเหนือของแผ่นดินเบเลริอันด์อาจกำหนดได้จากแนวเทือกเขาเอเร็ดเวธริน หรือเทือกเขาแห่งเงา โพนเทือกเขาไปจะเป็นแคว้นแคว้นของฮูรินคือแผ่นดินดอร์-โลมิน อันเป็นดินแดนส่วนหนึ่งของฮิลลูม ส่วนทางตะวันออกแผ่นดินเบเลริอันด์แผ่ไกลไปจนถึงเชิงเทือกเขาสีน้ำเงิน พ้นเทือกเขาไปเป็นดินแดนกว้างใหญ่ซึ่งไม่ค่อยปรากฏบทบาทในประวัติศาสตร์ของยุคบรรพกาลมากนัก แต่บรรดาผู้คนที่มีบทบาทอยู่ในเรื่องล้วนเดินทางมาจากดินแดนตะวันออกข้ามเทือกเขาสีน้ำเงินมาทั้งสิ้น

พวกเอลฟ์ปรากฏขึ้นครั้งแรกบนโลกในดินแดนตะวันออกไกลแสนไกล ข้างทะเลสาบแห่งหนึ่ง ชื่อว่า คุยวิเอเนน หรือทะเลสาบซาคริต พวกเขาได้รับเชิญจากเทพวาลาร์ให้เดินทางออกจากมิดเดิ้ลเอิร์ธ ข้ามมหาสมุทรไปยัง “อาณาจักรคัคคิลิर्थ” บนทวีปอาแมน ดินแดนของเหล่าเทพเจ้าซึ่งอยู่ทางตะวันตกของพิภพ พวกเอลฟ์ที่รับคำเชิญนี้พากันเดินทางอพยพครั้งใหญ่ออกจากทะเลสาบคุยวิเอเนนข้ามมิดเดิ้ลเอิร์ธ โดยมีเทพวาลานามว่า โอโรเม จอมพรานเป็นผู้นำทาง เอลฟ์ที่เข้าร่วมการเดินทางครั้งใหญ่นี้มีชื่อเรียกว่า เอลดาร์ หรือเอลฟ์ผู้ร่วมการเดินทางครั้งใหญ่ หรือไฮเอลฟ์ (เอลฟ์ชั้นสูง) ซึ่งแตกต่างจากพวกที่ปฏิเสธคำเชิญและเลือกจะอยู่ใช้ชีวิตบนมิดเดิ้ลเอิร์ธต่อไป พวกนี้มีชื่อเรียกว่า “เอลฟ์ชั้นต่ำ” คือพวกอวารี ผู้ไม่เต็มใจ

พวกเอลดาร์เดินทางข้ามเทือกเขาสีน้ำเงินไป แต่ไม่ได้ข้ามมหาสมุทรไปทั้งหมด ยังมีบางส่วนที่คงอยู่ในแผ่นดินเบเลริอันด์ พวกนี้คือชาวซินดาร์ หรือเกรย์เอลฟ์ กษัตริย์ของพวกเขาคืออิงโกล (ชื่อหมายถึง “เสื้อคลุมเทา”) ซึ่งปกครองแผ่นดินทั้งหมดอยู่ในเมเนนกรีธ สหัสคูหา ในอาณาจักรโดริธ ส่วนพวกเอลดาร์ที่ข้ามมหาสมุทรก็ได้อยู่ในแผ่นดินของเหล่าวาลาร์เสียทั้งหมด เพราะตระกูลสำคัญตระกูลหนึ่งของพวกเอลฟ์คือชาวโนลดอร์ (“ผู้ทรงภูมิ”) ได้หวนกลับมามิดเดิ้ลเอิร์ธ และถูกเรียกว่าเป็นเอลฟ์ผู้พลัดถิ่น ผู้ที่สืบบาทสำคัญเป็นผู้นำการกบฏต่อต้านวาลาร์นั่นคือ เฟอานอร์ “จิตวิญญาณอัคคี” โอโรสองคีใหญ่ของกษัตริย์ฟินเว ซึ่งทรงเป็นผู้นำชาวโนลดอร์เดินทางออกจากคุยวิเอเนนเอง แต่เมื่อครั้งเกิดกบฏนั้นฟินเวสิ้นพระชนม์แล้ว เหตุการณ์สำคัญในประวัติศาสตร์เอลฟ์เหล่านี้ บิดาของข้าพเจ้าได้เล่าไว้อย่างย่อๆอยู่ในภาคผนวก ก ในลอร์ด ออฟ เดอะ รिंगส์ ดังนี้

เจ้าชายเฟอานอร์ คือ เอลดาร์ หรือพรายเจ้า^๓ ผู้ยิ่งใหญ่ในศาสตร์และศิลป์ แต่ทรงมีทีสิสูงและเอาแต่พระทัยตน พระองค์ทรงรังสรรค์ไตรมณี หรือ ซิลมาริลลี และนำแสงจากทวีฤทษามาใส่ไว้ในมันทั้งสามดวงนี้

^๓ ส่วนแปลฉบับนี้ใช้ว่า เอลฟ์ชั้นสูง

ทวีฤทธานันท์คือ เทลเพริออนและเลาเรลิน ซึ่งให้แสงสว่างแก่ดินแดนของ เทพวาลาร์ ไตรมณีถูกจอมมารมอร์กอธขโมย หลังจากทำลายต้นไม้ ทั้งสองต้น มอร์กอธนำไตรมณีหนีมายังมิดเดิ้ลเอิร์ธ และนำมาซ่อน ไว้ในภูเขาชิงโกรีตริม ซึ่งเป็นบ่อมปราการที่พำนัก เจ้าชายเฟอานอร์ ฝ่าฝืนบัญชาของเหล่าเทพจึงถูกเนรเทศมาอยู่ที่มิดเดิ้ลเอิร์ธ พระองค์ ทรงนำผู้คนมาด้วยจำนวนมาก เนื่องจากเจ้าชายมีประสงค์จะชิงไตรมณี คืนจากมอร์กอธ หลังจากนั้นเกิดสงครามระหว่างพวกพรายเจ้ากับ มอร์กอธ โดยมีมนุษย์เอโดเน่ช่วยเหลือพวกพรายเจ้า สงครามครั้งนี้ เป็นสงครามที่มีแต่ความสูญเสีย พวกพรายและมนุษย์เป็นฝ่ายพ่ายแพ้^๔

เฟอานอร์ถูกสังหารในการรบหลังจากชาวโนลดอร์กลับมาถึงมิดเดิ้ลเอิร์ธ เพียงไม่นาน โอโรสทั้งเจ็ดของพระองค์ได้ครอบครองดินแดนที่อยู่ทางตะวันออก ของเบเลริอันด์ ระหว่างดอร์โธเนียน (เทาร์-นู-ฟูอิน) กับเทือกเขาสีน้ำเงิน แต่กองกำลังของพวกเขาก็ถูกทำลายย่อยยับในสงครามมหาวิปโยค ซึ่งได้ บรรยายอยู่ใน *ตำนานบุตรแห่งฮูริน* แล้ว หลังจากนั้น “โอโรสของเฟอานอร์ก็ต้อง หลบลิ่วร่อนเร่ไปเหมือนดั่งใบไม้ในสายลม” (หน้า ๔๘๘)

โอโรสองค์ที่สองของฟินเวคือ ฟิงโกลฟิน (เป็นน้องชายต่างมารดาของ เฟอานอร์) ซึ่งได้เป็นจอมกษัตริย์ของโนลดอร์ ทรงปกครองดินแดนฮิธลุม ร่วมกับโอโรสองค์ใหญ่ของพระองค์คือ ฟิงกอน ฮิธลุมเป็นดินแดนทาง ตอนเหนือและตะวันตกของแนวเทือกเขาแห่งเอเร็ดเวธรินหรือเทือกเขาเงา องค์ฟิงโกลฟินนั้นประทับในแคว้นมิธริม रिमทะเลสาบใหญ่ซึ่งมีชื่อเดียวกัน ส่วนฟิงกอนครองแคว้นดอร์-โลมินทางภาคใต้ของฮิธลุม บ่อมปราการสำคัญ ของพวกเขาคือบารัดเอย์เชล (หอคอยต้นน้ำ) ตั้งอยู่ที่เอย์เชลชีริออน (ต้นแม่น้ำชีริออน) อันเป็นตาน้ำต้นกำเนิดของลำน้ำชีริออนบนฟากตะวันออก ของเทือกเขาเงา ซาดอร์ ดาเผ่าผู้พิการ ซึ่งเป็นคนรับใช้ของฮูรินและมอร์เวน

^๔ จากลอร์ด ออฟ เดอะ รिंगส์ ตอน กษัตริย์คืนบัลลังก์ แปลโดยวัลลี ชื่นยง หน้า ๔๖๕-๔๖๖

เคยทำงานเป็นทหารอยู่ที่ป้อมแห่งนั้นเป็นเวลาหลายปี ดังที่เขابอกทูริน (หน้า ๔๑) หลังจากฟิงโกลฟินสิ้นพระชนม์ในการประลองตัวต่อตัวกับมอร์ก็ธ ฟิงกอนจึงได้ขึ้นเป็นจอมกษัตริย์โนลดอร์แทน ทูรินเคยเห็นพระองค์ครั้งหนึ่ง เมื่อคราวที่พระองค์ “และบรรดาขุนนางของพระองค์ขี่ม้าผ่านดอร์-โลมิน ผ่านสะพานข้ามเนนลาโลร์ พวกนั้นดูระยิบระยับในชุดสีเงินและสีขาว” (หน้า ๔๐)

ไอรสองค์ที่สองของฟิงโกลฟินคือ ทัวร์กอน เมื่อแรกที่ชาวโนลดอร์กลับมาमितเติ้ลเอิร์ธ พระองค์ประทับในคฤหาสน์วินยามาร์ ซึ่งตั้งอยู่ริมทะเลในแคว้นเนนฟัสต์ ทางตะวันตกของดอร์-โลมิน แต่พระองค์ได้แอบสร้างนครลับแลกอนโดลินบนเนินใหญ่ใจกลางที่ราบทุมลาเดน ซึ่งอยู่ในวงล้อมของเทือกเขาวงแหวนทางทิศตะวันออกของแม่น้ำซีริออน เมื่อนครกอนโดลินแล้วเสร็จหลังจากใช้เวลาก่อสร้างอยู่นานหลายปี ทัวร์กอนจึงย้ายออกจากวินยามาร์ พาประชาชนของพระองค์ทั้งชาวโนลดอร์และซินดาร์ไปอยู่ในอาณาจักรกอนโดลิน ฐานที่มั่นอันยิ่งใหญ่และสวยงามของเอลฟ์แห่งนี้ถูกเก็บรักษาไว้เป็นความลับอย่างยิ่งยวดอยู่นานนับศตวรรษ ทางเข้าออกเพียงทางเดียวของอาณาจักรนี้ถูกปิดซ่อนไว้และมีการคุ้มกันอย่างแน่นหนา มิอาจมีคนแปลกหน้าคนใดเล็ดลอดเข้าไปได้ มอร์ก็ธไม่สามารถค้นหาได้เลยว่ามันตั้งอยู่ที่ใด ทัวร์กอนแสดงพระองค์ออกมาจากกอนโดลินพร้อมกองทัพอันเกรียงไกรเป็นครั้งแรกเมื่อครั้งสงครามมหาวิปโยค ซึ่งเป็นเวลากว่าสามร้อยห้าสิบปีนับแต่พระองค์ย้ายออกจากวินยามาร์

ไอรสองค์ที่สามของฟินเว ซึ่งเป็นน้องชายของฟิงโกลฟินและน้องต่างมารดาของเฟอานอร์ คือ ฟินาร์ฟิน เจ้าชายองค์นี้ไม่ได้เดินทางมายังमितเติ้ลเอิร์ธ แต่ไอรสติดาของพระองค์เดินทางมาพร้อมกับกองทัพของครอบครัวฟิงโกลฟิน ไอรสองค์ใหญ่ของฟินาร์ฟินคือ ฟินร็อด ผู้ซึ่งหลงใหลในความงดงามโอโถงของพระราชวังเมเนกร็ธในอาณาจักรโดริธ จึงได้สร้างเมืองปรากฏใต้พิภพขึ้น ชื่อว่า นาร์โกธรอนด์ เป็นที่มาของสมญา เฟลากุนด์ ซึ่งเป็นภาษาคนแคระ มีความหมายว่า “เจ้าแห่งถ้ำ” หรือ “ผู้ขุดเจาะถ้ำ” ประตู่แห่งนาร์โกธรอนด์เปิดออกสู่ช่องแคบของแม่น้ำนาร์อ็อกในดินแดนเบเลริอันด์ตะวันตก อันเป็นบริเวณที่แม่น้ำนั้นไหลผ่านเขตภูเขาสูงชื่อว่า เทาร์-เอน-

ฟาริธ หรือไฮฟาริธ อาณาจักรของฟินริอดแผ่ขยายกว้างไกล ด้าน ตะวันออกจรดแม่น้ำซีริออน ด้านตะวันตกจรดแม่น้ำเนนนิ่ง ซึ่งลงสู่ทะเล ที่เมืองท่าเอกลาเรสต์ แต่องค์ฟินริอดสิ้นพระชนม์ในตรุของเซารอน สมุนเอก ของมอร์กอธ หลังจากนั้นโอโรเดรีธ โอโรสองค์ที่สองของฟินาร์ฟิน จึงขึ้น ครองอาณาจักรนาร์โกธรอนด์สืบต่อ เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นในปีถัดจากปีที่ทูริน ถือกำเนิดในดอร์-โลมิน

โอโรสองค์อื่น ๆ ของฟินาร์ฟินคือ อังกริอดและอายกันนอร์ ได้รับมอบ ดินแดนจากฟินริอดพระเชษฐาให้ปกครองแคว้นดอร์โธเนียน ซึ่งหันหน้าออกไป ทางเหนือประชิดทุ่งหญ้าไพศาลอาร์ด-กาลเลน ส่วนกาลาดริเอลพระชนิษฐา ของฟินริอดประทับอยู่กับราชินีเมลอันในโดริธ เมลอันนั้นเป็นไมอาเทวี เป็นดวงจิตแห่งพลังอำนาจที่จำแลงร่างเป็นกายเนื้อ ประทับอยู่กับกษัตริย์ริงโกล ในแดนไพธของเบเลริอันด์ พระนางเป็นมารดาของลูธิเอน และเป็นบรรพสตรี ของเอลรอนด์ กองทัพใหญ่ของอังก์บันด์เคยรุกรานเข้ามาในแผ่นดินเบเลริอันด์ ก่อนชาวโนลดอร์จะเดินทางออกมาจากอามันไม่นานนัก ดังนั้นเมลอันจึง “ทรงสร้างม่านพลังขึ้นคุ้มครองอาณาบริเวณโดยรอบ (คือป่าเนลโดเรธและ ป่าเรกืออน) เป็นกำแพงป้องกันเงาร้ายมิให้กล้ากราย นั่นคือม่านเวทของเมลอัน ที่จะไม่มิผู้ใดล่วงผ่านได้ หากมิได้รับราชานุญาตจากเทพีเมลอันหรือกษัตริย์ ริงโกล นอกจากคนผู้นั้นจะมีพลังอำนาจเหนือกว่าอำนาจของเมลอัน ไมอาเทวี” (ปรากฏเนื้อความอยู่ใน *ตำนานแห่งซิลมาริล*) หลังจากนั้นดินแดนนั้นจึงได้ชื่อว่า โดริธ “แผ่นดินแห่งการพิทักษ์”

ในปีที่หกสิบหลังจากชาวโนลดอร์เดินทางกลับมา ก็สิ้นสุดช่วงยุคสมัย อันสงบสันติ กองทัพออร์คจำนวนมากยกออกมาจากอังก์บันด์ แต่ถูกทัพ ของชาวโนลดอร์ต่อต้านและทำลายลงยับเยิน เรียกการรบครั้งนั้นว่า *ดากอร์อะกลาเร็บ* หรือการล้ประยูรอันรุ่งโรจน์ ทว่าพวกเจ้านายเอลฟ์ก็รู้สึก ถึงอันตรายในคำเตือนครั้งนั้น และจัดตั้งการปิดล้อมอังก์บันด์ขึ้นเป็นเวลา อันยาวนานเกือบสี่ร้อยปี

เล่ากันว่าพวกมนุษย (ซึ่งพวกเอลฟ์เรียกว่า *อทานิ* “ทูดิยชน” และ *ฮิลดอร์* “อนุชน”) ตื่นขึ้นในดินแดนตะวันออกไกลโพ้นของมิดเดิ้ลเอิร์ธในตอนปลายของยุคบรรพกาล แต่เรื่องราวในยุคตื้นๆของพวกมนุษยก่อนจะมาถึงเบเลริอันต์ในยุคสมัยแห่งสันติสุขอันยาวนานระหว่างที่อังก์บับน็ดถูกปิดล้อมนั้นไม่มีผู้ใดกล่าวถึงเลย ผู้นำของชาวมนุษย์ที่เดินทางข้ามเทือกเขาสีน้ำเงินมาเป็นคนแรกมีชื่อว่า ผู้อาวุโสเบออร์ เขาเคยถูลกษัตริย์ฟินร็อด เฟลากุนด์แห่งนาร์โธรอนด์ ซึ่งทรงเป็นผู้พบพวกเขาเป็นครั้งแรกว่า “มีแต่ความมืดปกคลุมพระเจ้าข้า พวกข้าพระองค์ได้หนีหลังจากมันมาแล้ว มิปรารถนาจะกลับไปเยียนแม่เพียงในความนึกคิด หัวใจของพวกเรามุ่งสู่แดนประจิมด้วยเชื่อว่าจักพบแสงสว่างในที่นั้น” ซาดอร์คนรับใช้ราชาของฮูรินก็เล่าให้ฮูรินฟังแบบเดียวกันนี้เมื่อตอนที่ฮูรินยังเด็ก (หน้า ๔๒) แต่ในภายหลังเล่ากันว่าเมื่อมอร์กอธได้รู้ข่าวการตื่นขึ้นของมนุษย เขาก็ออกจากอังก์บับน็ด รีบไปทางดินแดนตะวันออก ซึ่งเป็นการออกจากอังก์บับน็ดครั้งสุดท้ายของเขา พวกมนุษยกลุ่มแรกที่มาถึงเบเลริอันต์ “คิดสำนึกได้และกอบฏต่ออำนาจพลังแห่งงามมืด จึงถูกตามล่าและกดขี่ข่มเหงจากกลุ่มที่ยอมรับนับถืออำนาจมืดหรือเหล่าสมุนของเขา”

มนุษยเหล่านี้ประกอบด้วยสามตระกูลใหญ่ ซึ่งรู้จักกันต่อมาว่าตระกูลเบออร์ ตระกูลซาดอร์ และตระกูลฮาเล็ธ บิดาของฮูรินคือกัลดอร์ผู้สูงใหญ่ เป็นคนของตระกูลซาดอร์ ที่จริงแล้วเขาเป็นบุตรของซาดอร์นั่นเอง ส่วนมารดาของฮูรินมาจากตระกูลฮาเล็ธ ขณะที่มอร์เวนภรรยาของเขาเป็นสมาชิกตระกูลเบออร์ และเป็นญาติผู้หนึ่งของเบเรน

มนุษยสามตระกูลใหญ่นี้มีชื่อเรียกรวมกันว่า *เอโดईน* (คือคำว่า *อทานิ* ในภาษาซินดารีนิ) และได้รับยกย่องว่าเป็นสหายเอลฟ์ ซาดอร์อาศัยอยู่ในฮิลลูม เขาได้รับแต่งตั้งจากกษัตริย์ฟิงโกลฟินให้เป็นเจ้าแคว้นดอร์-โลมิน ส่วนประชาชนของเบออร์ตั้งถิ่นฐานอยู่ในดอร์โธนิออน และประชาชนของฮาเล็ธในยุคนั้นอาศัยอยู่ในป่าเบรธิล หลังจากสิ้นสุดยุคแห่งการปิดล้อมอังก์บับน็ดแล้วก็มีมนุษยกลุ่มอื่นเดินทางข้ามเทือกเขามาอีก มนุษย์กลุ่มหลังนี้มีชื่อเรียกรวมกันว่า ชาวอีสเตอร์ลิง คนกลุ่มนี้จำนวนหนึ่งมีบทบาทสำคัญอยู่ในเรื่องของ

ทูรินด้วย

การปิดล้อมอังก์บันด์สิ้นสุดลงด้วยเหตุวิบัติฉับพลัน (ซึ่งถูกเตรียมการมานานแล้ว) ในคืนวันหนึ่งในฤดูหนาว หลังจากถูกปิดล้อมมาเป็นเวลาถึง ๓๙๕ ปี มอร์ก็อธปล่อยธารอัคคีมหาศาลไหลบ่าลงจากซังโกโรดริม ทำให้ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่เขียวขจีอาร์ด-กาเลนซึ่งอยู่ทางตอนเหนือของที่ราบสูงดอร์โธเนียนถูกเผาไหม้จนเกรียมกลายเป็นทะเลทรายแห้งแล้ง ต่อมาภายหลังทุ่งนี้จึงเปลี่ยนชื่อเป็น *อันเฟากลิธ* แดนแห่งฝุ่นธุลี

การโจมตีอย่างร้ายกาจครั้งนี้มีชื่อเรียกว่า *ดากออร์บราโกลล์ค* หรือการสังหารหมู่แห่งเพลิงฉับพลัน เกลารุง บิดาแห่งมังกร ได้ปรากฏตัวออกจากอังก์บันด์มาล่าแดงอิทธิฤทธิ์เต็มกำลังเป็นครั้งแรก กองทัพออร์คจำนวนมหาศาลบุกกรุลงมาสู่แดนใต้ เจ้านายเอลฟ์แห่งดอร์โธเนียนถูกสังหารสิ้น รวมทั้งนักรบและพลเมืองส่วนใหญ่ของตระกูลเบอร์ดัวด้วย กษัตริย์ฟิงโกลฟินกับฟิงกอนพระโอรสและบรรดาทหารหาญแห่งฮิลลูมถูกตีแตกกลับไปยังป่ามเอย์เรลซิริออนบนไหล่เขาตะวันออกของเทือกเขาเงา ซาดอร์ เกศาทอง เสียชีวิตในการรบครั้งนั้น กัลดอร์บิดาของฮูรินจึงได้ขึ้นเป็นเจ้าแคว้นดอร์-โลมินสืบแทน ธารอัคคีอันเขี้ยวกรากถูกสกัดเอาไว้ด้วยแนวเทือกเขาเงา ดังนั้นฮิลลูมกับดอร์-โลมินจึงยังรอดอยู่ได้

ในปีถัดจากสงครามบราโกลล์คนี้เองที่ฟิงโกลฟินเสียพระทัยหนักจนลุกแกโทสะ ทรงม้าไปยังอังก์บันด์และทำประลองกับมอร์ก็อธ สองปีหลังจากนั้นฮูรินและฮูออร์ได้ไปยังกอนโดลิน หลังจากนั้นอีกสี่ปีฮิลลูมถูกโจมตีอีกครั้งและกัลดอร์บิดาของฮูรินเสียชีวิตในการรบที่ป่ามเอย์เรลซิริออน ซาดอร์เล่าให้ทูรินฟังว่าเขาก็อยู่ที่นั่น (หน้า ๔๑) และได้เห็นฮูริน (ซึ่งเป็นเพียงหนุ่มน้อยอายุยี่สิบเอ็ดปี) “รับตำแหน่งและควบคุมการรบแทนเขา”

เรื่องราวทั้งหมดนี้ยังเด่นชัดอยู่ในความทรงจำของชาวดอร์-โลมิน ในช่วงเวลาที่ทูรินถือกำเนิด เก้าปีหลังจากการสังหารหมู่แห่งเพลิงฉับพลัน

หมายเหตุว่าด้วยการออกเสียง

หมายเหตุต่อไปนี้มีวัตถุประสงค์เพื่ออธิบายถึงลักษณะเด่นในการออกเสียงชื่อเรียกต่างๆ โดยสังเขป

เสียงพยักชนะ

- C** ฟังออกเสียง *k* เสมอ ไม่ใช่เสียง *s* ดังคำว่า *Celebros* ออกเสียงว่า “เคเลบรอส” ไม่ใช่ “เซเลบรอส”
- CH** ออกเป็นเสียง *ch* เหมือนอย่าง *loch* ในภาษาสกอต หรือ *buch* ในภาษาเยอรมันเสมอ ไม่ใช่เสียง *ch* ดังในภาษาอังกฤษว่า *church* โดยเด็ดขาด ตัวอย่างเช่น *Anach* อานัค, *Narn i Chîn Húrin* นาร์น อี คีน ฮูริน
- DH** เทียบด้วยเสียง *th* แบบโฆษะ (เสียงก้อง) ในภาษาอังกฤษเสมอ ดังในคำว่า *then* แต่ไม่ใช่ *th* ดังในคำว่า *thin* ตัวอย่างเสียงนี้ เช่น *Gló-redhel* กลอเรเดล, *Eledhwen* เอลเดเวน, *Maedhros* มายดรอธ
- G** ออกเสียงดังอักษร *g* ในคำภาษาอังกฤษว่า *get* เสมอ ดังใน *Region* ออกเสียงว่า เรกอิออน จะไม่ออกเสียงดังคำภาษาอังกฤษว่า *region* และในพยางค์ต้นของคำว่า *Ginglith* ให้ออกเสียงว่า กิงกลิท ดังคำภาษาอังกฤษว่า *begin* ไม่ใช่ดังคำว่า *gin*

เสียงสระ

- AI** ออกเสียงดังคำว่า *eye* ในภาษาอังกฤษ ดังนั้นเสียงพยางค์ที่สองของคำว่า *Edain* จึงออกเสียงว่า เอไดน์ ดังคำภาษาอังกฤษว่า *dine* ไม่ใช่ *Dane*
- AU** ออกเสียงดังคำว่า *town* ในภาษาอังกฤษ ดังนั้นเสียงพยางค์แรกของคำว่า *Sauron* จึงออกเสียงว่า เซารอน ดังคำภาษาอังกฤษว่า *sour*

ไม่ใช่ *sore*

- EI** เช่นในคำว่า *Teiglin* ให้ออกเสียงเหมือนคำภาษาอังกฤษว่า *grey* เป็น *เทย์กลิน*
- IE** จะไม่ออกเสียงดังคำว่า *piece* ในภาษาอังกฤษ แต่จะออกทั้งเสียงสระ *i* (อี) และ *e* (เอ) ตามกันไป ดังเช่น *Ni-enor* ออกเสียงว่า *นิ-เอนอร์* ไม่ใช่ “*Neenor* นีนอร์”
- AE** ดังในคำว่า *Aegnor* *อายกัณอร์*, *Nirnaeth* *เนียร์นายธ์* เป็นการประสมเสียงของสระเดี่ยวสองตัวคือ *a-e* (อา-เอ) กระนั้นก็สามารถออกเสียงดังเสียงสระ *AI* ได้เช่นกัน
- EA** และ **EO** จะไม่ออกเสียงประสมกัน แต่ให้ออกเสียงทีละพยางค์ตามกันไป ซึ่งสระชุดนี้จะถูกเขียนในรูป *ëa* และ *ëo* เช่น *Bëor* *เบออร์* หรือเมื่อเป็นคำขึ้นต้นของคำจะเขียนเป็น *Eä* และ *Eö* ดังเช่น *Eärendil* *เออาเรนดิล*
- Ú** ดังในชื่อ *Húrin* *ฮูริน*, *Túrin* *ทูริน* จะออกเสียง *oo* (อู) ดังนั้นจึงเป็น “*Toorin* *ทูริน*” ไม่ใช่ “*Tyoorin* *ทยูริน*”
- IR, UR** เมื่ออยู่หน้าหน้าพยัญชนะ (ดังเช่นใน *Círdan* *คีร์ตัน*, *Gurthang* *กั้วรัง*) จะไม่ออกเสียงดังคำภาษาอังกฤษว่า *fir*, *fur* ทว่าเป็นเสียงดังคำว่า *eer*, *oor*
- E** เมื่ออยู่ท้ายคำจะออกเสียงเป็นเสียงสระเดี่ยวแยกออกมาเสมอ ซึ่งเมื่ออยู่ในตำแหน่งนี้จะเขียนในรูป *ë* และจะออกเสียงเช่นเดียวกันกับเมื่ออยู่กลางคำ เช่นในคำว่า *Celebros* *เคเลบรอส*, *Menegroth* *เมเนกร็อธ*

นาร์น อี คีน อูริน

ตำนานบุตรแห่งอูริน

บทที่ ๑

วัยเยาว์ของฐริน

ฮาดอร์ เกคาทอง เป็นผู้นำของชาวเอโดไน์ และเป็นที่สนิทสนมรักใคร่ในหมู่ชาวเอลดาร์ ตลอดชั่วชีวิตของเขาได้อุทิศตนแต่แก่กษัตริย์ฟิงโกลฟีน ผู้ประทานแผ่นดินกว้างใหญ่ในแคว้นฮิลลูมแก่เขา แคว้นแคว้นศักดิ์ดินาแห่งนั้นมีชื่อเรียกว่า ดอร์-โลมิน บุตรีของฮาดอร์นามว่า กลอเรเดล ได้วิวาห์กับฮัลเดียร์ บุตรแห่งฮัลเมียร์ ผู้นำของชาวมนุษย์แห่งปาเบรธิล ในงานฉลองวิวาห์ครั้งนั้น กัลดอร์ ผู้สูงใหญ่ บุตรชายของเขา ก็ได้วิวาห์กับฮารีธ บุตรสาวของฮัลเมียร์

กัลดอร์กับฮารีธมีบุตรชายสองคน ชื่อว่า ฐรินและฮูออร์ ฐรินมีอายุมากกว่าน้องชายสามปี แต่รูปร่างลั่นหัด ไม่สูงใหญ่เหมือนผองชนพลเมืองส่วนใหญ่ของเขา กลับละม้ายผองชนฝ่ายมารดามากกว่า ส่วนเรื่องอื่นทั้งหมดเขาจะเหมือนฮาดอร์ปู่ของเขามาก กล่าวคือมีร่างกายกำยำแข็งแรงและอารมณ์ร้อน แต่เขาก็มีใจหนักแน่นมั่นคงและมีความมุ่งมั่นอดทนอย่างล้ำเลิศ ในบรรดามนุษย์แห่งแดนเหนือทั้งปวง ฐรินเป็นผู้เข้าถึงความคิดอ่านของชาวโนลดอร์มากที่สุด ส่วนฮูออร์น้องชายของเขามีร่างกายสูงใหญ่ นับได้ว่าสูงที่สุดในบรรดาชาวเอโดไน์ เว้นแต่เพียงทูออร์บุตรของเขาเท่านั้น เขายังเป็นนักวิ่งฝีเท้าจัดนัก แต่หากวิ่งแข่งกันกันในระยะทางอันไกลและวิบาก ฐรินมักกลับมาถึงบ้านก่อนเสมอ เพราะเขาจะมีกำลังวังชาสม่ำเสมอตลอด

เส้นทาง พี่น้องทั้งสองรักกันมาก ตลอดวัยเด็กของพวกเขาแทบจะไม่เคยอยู่ห่างจากกันเลย

ซูรินแต่งงานกับมอร์เวน บุตรีของบาราทุนด์ บุตรแห่งเบรโกล์สแห่งตระกูลเบออร์ นางจึงเป็นญาติใกล้ชิดกับเบเรนผู้มีมือเดียว มอร์เวนมีผมสีดำ ร่ามสูง มีนัยน์ตาอันเจิดจรัสและดวงหน้าสวยสดงดงาม ผู้คนจึงพากันเรียกนางว่า เอลเดเวน ซึ่งหมายถึงนางผู้งามดุจเอลฟ์ ทว่านางมีนิสัยเคร่งขรึมหยิ่งและไว้ตัว เนื่องด้วยชะตากรรมอันเลวร้ายของตระกูลเบออร์ฝังลึกในใจของนาง นางต้องเป็นผู้ลี้ภัยที่หนีออกจากดอร์โธเนียนมายังดอร์-โลมิน หลังจากแผ่นดินเกิดวินาศไปในสงครามบราโกลล์

ซูรินคือนามของบุตรชายคนโตของซูรินและมอร์เวน เขาเกิดในปีเดียวกันกับที่เบเรนเดินทางมาถึงโดริธ และได้พบกับลูธิเอน ทินูวิเอล ราชิตาของกษัตริย์ธิงโกล มอร์เวนยังให้กำเนิดบุตรสาวแก่ซูรินอีกหนึ่งคนชื่อว่า อัวร์เวน แต่ผู้คนที่รู้จักนางตลอดชีวิตอันแสนสั้นของนางมักเรียกนางว่า ลาล์ธ ซึ่งหมายถึงเสียงสรวล

ซูออร์แต่งงานกับวีธัน ญาติผู้หนึ่งของมอร์เวน นางเป็นบุตรีของเบเลกุนด์ บุตรแห่งเบรโกล์ส เป็นเคราะห์กรรมของนางโดยแท้ที่ถือกำเนิดมาในยุคสมัยนั้น ด้วยว่านางเป็นผู้มีจิตใจอ่อนโยน ชิงชังการล่าสังหารและการรบพุ่ง แต่รักใคร่ในผืนป่าและมวลดอกไม้ในแดนไพร นางเป็นนักร้องเพลงผู้ช่ำชองและเป็นคีตกวีอีกด้วย เมื่อซูออร์ต้องเดินทางไปกับพี่ชายของเขาเพื่อเข้าร่วมการศึกษาในสงครามเนียร์นายธ์อาร์นอยดิอัด นางเพิ่งแต่งงานกับเขาได้เพียงสองเดือนเท่านั้น แล้วนางก็มิได้พบเขาอีกเลย

บัดนี้จะกล่าวถึงเรื่องราวในวัยเยาว์ของซูรินและซูออร์เสียก่อน เล่ากันว่า บุตรทั้งสองของกัลดอร์เติบโตขึ้นในป่าเบรธิลในฐานะบุตรบุญธรรมของฮัลเดียร์ผู้เป็นลุง ทั้งนี้เป็นประเพณีของชาวมนุษย์แดนเหนือในยุคสมัยนั้น เด็กทั้งสองได้ออกไปกับชาวป่าเบรธิลเพื่อสู้รบกับพวกออร์คเสมอ เพราะเวลานั้นพวกออร์คมักรุกล้ำเข้ามารวีชายแดนตอนเหนือของอาณาจักรไพร ซูรินยามนั้นมีอายุเพียงสิบเจ็ดปี แต่มีร่างกายแข็งแรง ส่วนซูออร์ผู้เยาว์กว่า

ก็เติบโตสูงใหญ่เทียบได้กับชายฉกรรจ์ของผองชนในแถบนั้น

ครั้งหนึ่งสุรินและฮูออร์ร่วมไปในกองลาดตระเวนแล้วถูกพวกออร์ค ชุ่มโจมตีจนกระจัดกระจายแยกจากกัน สองพี่น้องถูกไล่ติดตามจนไปถึง ฟอร์ดบริธ็อค จวนเจียนจะถูกจับหรือถูกสังหารแล้ว แต่อำนาจของเทพ อุลโมสถิตอยู่แรงกล้าในสายน้ำแห่งซีร็อน เล่ากันว่า เกิดม่านหมอกฟุ้งขึ้น จากแม่น้ำ ซ่อนพวกเขาทั้งสองไว้เสียจากศัตรู พวกเขาจึงสามารถหลบหนี ข้ามบริธ็อคเข้าไปยังดิมบาร์ แล้วเร่ร่อนตกยากอยู่ในหมู่ชนเขาเชิงภูผาส่งชั้น แห่งคริสชายกริม หลงวนเวียนอยู่ในมายาของดินแดนแถบนั้นจนไม่สามารถ หาหนทางกลับคืนบ้านของตน เมื่อนั้นธอรอนดอร์พญาอินทรีมองเห็นพวกเขา ทั้งสอง จึงส่งอินทรีบิราวสองตนมาช่วยเหลือ พาพวกเขาข้ามขุนเขางวงแหวน ไปยังหุบเขาลับแลแห่งทุมลาเดนและนครกอนโดลินอันลึกลับ ที่ซึ่งไม่เคย มีมนุษย์ผู้ใดได้เห็นมาก่อนเลย

เมื่อกษัตริย์ทัวร์กอนทรงทราบถึงวงศ์วานของพวกเขา ก็ต้อนรับพวกเขา เป็นอย่างดี ด้วยว่าฮาดอร์นั้นเป็นสหายเอลฟ์ นอกจากนี้เทพอูลโมยังเคย ประทานคำแนะนำแก่ทัวร์กอนว่า ให้ปฏิบัติต่อทายาทของตระกูลฮาดอร์ให้จงดี เพราะคนเหล่านี้จะนำความช่วยเหลือมาให้ในคราวจำเป็น สุรินกับฮูออร์จึงได้ อาศัยอยู่ในราชวังในฐานะราชอาคันตุกะเป็นเวลานานเกือบปี ตำนานเล่าว่า ในระหว่างเวลานั้นสุรินผู้ใฝ่รู้และมีปัญญาเฉียบแหลมได้ศึกษาเรื่องราวตำนาน ต่างๆ ของพวกเอลฟ์ไปมาก และยังได้ล่วงรู้แนวคิดตลอดจนเจตนารมณ์ ขององค์กษัตริย์ ด้วยทัวร์กอนทรงเมตตารักใคร่บุตรทั้งสองของกัลดอร์ มักตรัสเล่าเรื่องต่างๆ ประทานแก่พวกเขาเสมอ พระองค์หวังจะให้ทั้งสองอยู่ใน กอนโดลินตลอดไป ด้วยความรักในคนทั้งสองอย่างแท้จริง นอกเหนือ ไปจากกฏบัญญัติเมืองของพระองค์เองที่กำหนดไว้ว่า คนแปลกหน้าผู้ใด ไม่ว่าเอลฟ์หรือมนุษย์ ที่ได้พบหนทางเข้ามายังอาณาจักรลับแลแห่งนี้หรือ ได้มองเห็นตัวนครแล้ว จะไม่สามารถถอยกลับออกไปได้ จนกว่าองค์กษัตริย์จะ เปิดเผยพระองค์และชาวอาณาจักรลับแลเดินทางออกไปสู่ดินแดนภายนอก

ทว่าสุรินและฮูออร์ปรารถนาจะหวนคืนสู่ผองชนของตนเพื่อร่วมแบ่งปัน ความทุกข์ยากและช่วยเหลือในการศึกสงคราม สุรินทูลทัวร์กอนว่า “ฝ่าบาท

ข้าพระองค์ทั้งสองเป็นเพียงมรรตัยชน มนุษย์ผู้มีได้เป็นอมตะ มีใช้ชาวเอลดาร์ พวกเขาสามารถอดทนรอการศึกกับปัจเจกมิตรในวันข้างหน้าอันยาวไกล แต่สำหรับพวกข้าพระองค์ เวลาช่างสั้นนัก อีกทั้งความหวังและพลังกำลังของเรา จะร่วงโรยไปอย่างรวดเร็ว นอกจากนี้ข้าพระองค์ทั้งสองมิได้พบหนทางเข้ามาสู่กอนโดลิน ที่จริงแล้วเราไม่รู้เลยว่าอาณาจักรนี้ตั้งอยู่ที่ใด เพราะพวกเราถูกพาตัวมาทางอากาศวิธีเมืองสูง ด้วยความหวาดผวาและความอัศจรรย์ใจ จึงได้หลับตาเสีย” ท้าวรกอนจึงทรงยินยอมตามคำขอของพวกเขา พระองค์ตรัสว่า “หากโครอนดอร์เห็นชอบด้วยแล้ว เจ้าเข้ามาด้วยทางใด ก็จงกลับไปด้วยทางนั้นเถิด ข้าเสียใจนักที่พวกเจ้าต้องจากไป แม้จะเป็นช่วงเวลาสั้นๆ สำหรับเราชาวเอลดาร์ หวังว่าเราจะได้พบกันอีก”

ฝ่ายมายกลิน พระภาคิไนยขององค์กษัตริย์ ผู้มีอำนาจยิ่งใหญ่ในกอนโดลินเวลานั้น มิใคร่พึงใจนักกับการจากไปของคนทั้งสอง แม้ว่าเขาจะเคยดฉันท์คนทั้งสองซึ่งเป็นที่โปรดปรานขององค์กษัตริย์ ด้วยเหตุที่ไม่ชอบพอเผ่าพันธุ์มนุษย์ทั้งหมดมาแต่ก่อน เขากล่าวกับฮูรินว่า “พระเมตตาขององค์กษัตริย์ยิ่งใหญ่เกินกว่าเจ้าจะเข้าใจ หลายคนคงสงสัยว่าเหตุใดกฎอันเข้มงวดของพระองค์จึงถูกละเลยไปเพียงเพื่อเด็กเจ้าเล่ห์ชาวมนุษย์สองคน อาณาจักรจะปลอดภัยกว่าถ้าพวกเจ้าไม่มีทางเลือกอื่นและต้องอยู่ที่นั่นเป็นคนรับใช้ของเราไปจนชั่วชีวิต”

“พระเมตตาขององค์กษัตริย์ยิ่งใหญ่จริง” ฮูรินตอบ “แต่หากคำสัญญาของเรายังไม่พอ เราทั้งสองก็จะสาบานต่อท่าน” แล้วพี่น้องทั้งสองจึงกล่าวคำสาบานว่าจะไม่เปิดเผยเรื่องราวในพระตำริของท้าวรกอน และเก็บงำความทั้งสิ้นที่พวกเขาได้พบได้เห็นเกี่ยวกับอาณาจักรแห่งนี้ไว้ให้มั่น จากนั้นพวกเขาจึงลาจากไป นกอินทรีพาพวกเขาออกมาในยามราตรี นำมาส่งลงที่แผ่นดินดอร์-โลมินก่อนฟ้าสว่าง บรรดาญาติมิตรทั้งหลายต่างยินดีปรีดาที่ได้เห็นคนทั้งสองอีกครั้ง เพราะผู้ส่งสารจากเบรซิลแจ็งข่าวร้ายมาว่าพวกเขาหายสาบสูญไป แต่ทั้งสองมิได้ปริปากพูดเลยว่าพวกเขาไปอยู่ที่ไหนมา แม้แต่กับบิดาของตนก็ตาม แจ็งแต่เพียงว่าพวกเขาได้รับความช่วยเหลือจากไพร่เถื่อนโดยเหล่านกอินทรีที่พาพวกเขามาส่งนั่นเอง กัลดอร์ถามว่า “พวกเจ้าอยู่ในไปนานนับปี

เขี้ยวหรือ หรือเหล่าอินทรีเลี้ยงดูพวกเจ้าในรังของเขา เจ้าคู่อ้วนท้วนสมบูรณ์ แต่งกายด้วยเสื้อผ้าอย่างดี งดงามราวกับเจ้าชายของค็อนย็อง ไม่เหมือนเด็กหลงป่าเลย” “ท่านพ่อ” ฮูรินตอบ “โปรดตั้งใจที่เราได้กลับมาเกิด เราได้สาบานไว้ว่าจะไม่เอ่ยคำใด ขอให้เรารักษาคำมั่นนั้นเกิด” ดังนั้นกัลดอร์จึงไม่สอบถามทั้งสองอีกต่อไป แต่เขากับผู้คนอีกมากมายพากันคาดเดาความจริงไปต่าง ๆ นานา ต่างคิดไปว่า ทั้งเรื่องคำสาบานและเรื่องนกอินทรีล้วนบ่งชี้ถึงกษัตริย์ตัวร็องทั้งสอง

วันเวลาล่วงผ่านไป พร้อมกับเงาแห่งความหวาดกลัวในตัวมอร์ก็อธทอดยาวยิ่งขึ้น ครั้นถึงปีที่สี่ร้อยหกสิบเก้าหลังจากการนิวตของชาวโนลดอร์ ลูมิตเดิ้ลเอิร์ธ ก็เกิดความหวังเรื่องรุ่งขึ้นในหมู่เอลฟ์และมนุษย์ ด้วยมีข่าวว่าลือไปทั่วถึงวีรกรรมของเบเรนและลูธิเอนที่สามารถแย้มมอร์ก็อธได้ถึงบัลลังก์ของเขาในอังก์บันด์ทีเดียว บางคนกล่าวว่าเบเรนกับลูธิเอนยังมีชีวิตอยู่ และบ้างก็ว่าพวกเขาได้ฟื้นขึ้นมาจากความตาย ในปีเดียวกันนั้นแผนการใหญ่ของมายดรอสส์เกือบบรรลุผล การฟื้นฟูกำลังแข็งแกร่งขึ้นของทั้งชาวเอลดาร์และชาวเอโดไนท์ทำให้การรุกรานของทัพมอร์ก็อธต้องชะงักลง กองทัพพอร์คธูกต้านทานไว้จนต้องถอยออกไปจากแผ่นดินเบเลริอันด์ ผู้คนเริ่มพูดกันถึงชัยชนะอันใกล้กับการศึกเพื่อแก้แค้นต่อการสัประยุทธ์แห่งบราโกลลัค พวกเขาเฝ้ารอวันที่มายดรอสจะนำทัพสันนิบาตทั้งหมดขับไล่มอร์ก็อธลงไปยังใต้พื้นดินแล้วปิดผนึกประตูแห่งอังก์บันด์เสีย

แต่เหล่านักปราชญ์กลับไม่มีใครสบายใจนัก ด้วยเกรงว่ามายดรอสจะเปิดเผยแผนการของตนเร็วเกินไป ทำให้มอร์ก็อธมีเวลาคิดแผนการตอบโต้พวกเขาได้ บรรดาปราชญ์พากันว่า “อังก์บันด์สร้างปีศาจชนิดใหม่ที่เหนือความคาดหมายของเอลฟ์และมนุษย์อยู่เสมอ” ครั้นถึงฤดูใบไม้ร่วงปีนั้นก็เกิดเหตุที่พิสุจน์คำพูดเหล่านี้ มีสายลมมรณะพัดมาจากทางเหนือข้ามท้องฟ้า ลีตะกั่วอันหนักอึ้ง สายลมนี้นี้มีชื่อเรียกต่อมาว่า ลมหายใจปีศาจ มันทำให้เกิดโรคระบาด พลเมืองในดินแดนภาคเหนือโดยรอบทุ่งอันเฟากลิธพากันล้มป่วยและตายไปมากในปลายปีนั้น ส่วนใหญ่เป็นเด็กเล็กหรือหนุ่มสาววัยเยาว์ของตระกูลมนุษย์

ปีนั้นทูรินบุตรแห่งสตูรินมีอายุได้เพียงห้าขวบ ส่วนอัวร์เวนน้องสาวของเขาเพิ่งครบสามขวบไปในช่วงต้นฤดูใบไม้ผลิ เรือนผมของแม่หนูน้อยเป็นสีเหลืองสวย ยามที่เธอวิ่งเล่นในทุ่งจะดูราวกับดอกกลีสีสะบัดไหวกลางทุ่งหญ้า เสียงหัวเราะของเธอเหมือนกับเสียงอันรื่นเริงของธารน้ำที่ไหลจากเนินเขาเลียบผ่านกำแพงเรือนบิดาของเธอ ธารน้ำนั้นมีชื่อว่า เนนลาโลร์ธ ผู้คนในตระกูลฮาดอร์จึงพากันเรียกเธอตามชื่อของธารน้ำนั้นว่า ลาโลร์ธ จิตใจของผู้คนล้วนเบิกบานรื่นเริงยามที่เธออยู่ท่ามกลางพวกเขา

ฝ่ายทูรินมิได้เป็นที่รักใคร่เช่นน้องสาว เขามีเรือนผมสีดำเหมือนอย่างมารดา ทั้งยังมีนิสัยละม้ายนางอีกด้วย เขาไม่ใคร่เฮฮาสำเร็จ และพูดน้อย แม้จะพูดได้เร็วกว่าเด็กอื่นในวัยเดียวกันและดูโตกว่าอายุจริง ทูรินมักไม่ใคร่ลืมหูลืมตาเหมือนอยู่ติดธรรมชาติหรือการกลิ้งแก่งล้อเลียนต่างๆ ทั้งยังมีอารมณ์ร้อนเหมือนอย่างบิดา บางครั้งเขาอาจโมโหผลุนผลันกริ้ววกราด แต่ก็มิมีใจอ่อนไหวเมตตาผู้คน ความเศร้าหรือความเจ็บปวดของผู้อื่นอาจทำให้เขาเสียน้ำตาได้ง่าย ซึ่งเป็นลักษณะนิสัยของบิดาของเขาเช่นกัน เพราะมอร์เวนนั้นมักบึ้งตึงต่อผู้อื่น จริงจังกับทุกคนแม้แต่กับตัวเอง ทูรินรักมารดามาก ด้วยนางมักพูดกับเขาอย่างชัดเจนตรงไปตรงมา ส่วนบิดานั้นเขากลับไม่ค่อยได้พบ สตูรินมักจากบ้านไปนานๆ ร่วมกับทัพของฟิงกอนเพื่อรักษาชายเขตแดนตะวันออกของฮิธลุม พอกลับมาบ้าน เขามักพูดเร็วๆ เต็มไปด้วยถ้อยคำแปลกๆ และคำล้อเล่นที่ฟังคลุมเครือ ทำให้ทูรินไม่เข้าใจและรู้สึกไม่สบายใจ เวลานั้นความรักของเขาทั้งหมดมีให้แก่ลาโลร์ธน้องสาว แต่เขาไม่ได้เล่นกับเธอบ่อยนัก กลับชอบแต่แอบเฝ้าดูเธอ คอยระวังภัยให้เธอยามที่เธอออกไปวิ่งเล่นในทุ่งหรือนั่งเล่นใต้ต้นไม้ ร้องเพลงที่เหล่าบุตรชาวเอโดรน์เคยแต่งไว้นานมาแล้ว ตั้งแต่ครั้งที่ภาษาของพวกเอลฟ์ยังเป็นที่คุ้นเคยของพวกเขา

“ลาโลร์ธช่างงามน่ารักราวกับเอลฟ์ตัวน้อย” สตูรินกล่าวแก่มอร์เวน “แต่อายุสั้นกว่ามากนัก อนิจจา! บางทีนางจะงดงามยิ่งกว่าและเป็นที่รักยิ่งกว่า” ทูรินได้ยिनถ้อยคำเหล่านี้และเก็บมาครุ่นคิด แต่ก็ไม่ค่อยเข้าใจนัก เพราะเขาไม่เคยเห็นเอลฟ์ตัวน้อย เวลานั้นไม่มีชาวเอลดาร์คนใดอาศัยอยู่ในดินแดนของบิดาของเขา ทูรินเคยเห็นชนเหล่านั้นเพียงแต่ครั้งเดียว เมื่อกษัตริย์

ฟิงกอนและบรรดาขุนนางของพระองค์ขี่ม้าผ่านดอร์-โลมิน ผ่านสะพานข้ามเนนลาโลร์ พวกนั้นดูระยิบระยับในชุดสีเงินและสีขาว

แต่แล้วก่อนจะสิ้นปีนั้น คำพูดของบิดาของเขาก็กลายเป็นความจริงด้วยลมหายใจเป่าจากที่พัดมายังดอร์-โลมิน ทูรินล้มป่วย ต้องนอนชมด้วยพิษไข้ ตกอยู่ในฝันร้ายเป็นเวลานาน แต่ด้วยชะตาของเขาและความแข็งแกร่งของพลังชีวิตในกายเขา ทำให้เขาหายกลับคืนดีขึ้นได้ เขากลับถึงลาโลร์ แต่ผู้พยาบาลเขาตอบว่า “อย่าได้เอ่ยถึงลาโลร์เลย บุตรแห่งฮูริน เรื่องของอัวร์เวนน้องสาวของท่าน โปรดถามจากมารดาของท่านเถิด”

เมื่อมอร์เวนมาเยี่ยมเขา ทูรินจึงถามนางว่า “ลูกหายป่วยแล้ว ลูกอยากพบอัวร์เวน แต่ทำไมลูกจึงเอ่ยถึงลาโลร์อีกไม่ได้เล่า”

“เพราะอัวร์เวนตายเสียแล้ว บ้านนี้ไม่มีเสียงสรรวลอีกต่อไปแล้ว” นางตอบ “แต่เจ้ายังอยู่ ลูกแม่ และศัตรูตัวร้ายที่ทำเรื่องนี้แก่เราก็คงเช่นกัน”

นางมิได้คิดจะปล่อยให้บุตรชายของนางมากไปกว่าตัวเองเลย มอร์เวนประจันหน้ากับความปวดร้าวด้วยความเจ็บและความเย็นซาในหัวใจ ขณะที่ฮูรินรำไห่อย่างเปิดเผย เขาหิบบิณฑของตนขึ้นแต่งเพลงไว้อาลัย แต่ก็ไม่สามารถทำได้ จึงขำงพิณทิ้งแล้วเดินออกไป ชูมือเงื้อง่าไปทางทิศเหนือร้องตะโกนว่า “เจ้ามารล้างโลก ข้าจะเจอกับเจ้าตัวต่อตัว จะพาดฟันเจ้าเหมือนอย่างที่ราชันฟิงโกลฟินของข้าเคยทำ!”

ทูรินแอบร้องไห้อยู่คนเดียวในยามค่ำคืน แต่ไม่เอ่ยถึงชื่อของน้องสาวต่อหน้ามอร์เวนอีก เวลานั้นเขามีเพื่อนเพียงคนเดียวเท่านั้นที่จะระบายความเศร้าโศกและความว่างเปล่าในบ้านของตน เพื่อนคนนี้มีชื่อว่า ซาดอร์ เป็นคนรับใช้ในบ้านของฮูริน ซาดอร์ซาพิการ จึงทำประโยชน์อะไรไม่ได้มากนัก เขาเคยเป็นคนตัดไม้ จะว่าเพราะความโชคร้ายหรือความสะเพร่าก็สุดแท้ เขาผลอใช้ขวานฟันถูกเท้าขวาของตัวเองจนขาด นับแต่นั้นขาของเขาก็หดสั้นไปข้างหนึ่ง ทูรินมักเรียกเขาว่า ลาบาตัด ซึ่งหมายถึง “ขาเขย่ง” ซาดอร์ไม่ถือสากับชื่อนี้ เพราะรู้ว่าทูรินเรียกด้วยความสงสาร ไม่ได้ดูถูก ซาดอร์ทำงานอยู่ที่ตึกนอก คอยสร้างหรือซ่อมแซมสิ่งของเล็กๆ น้อยๆ ที่จำเป็นต้องใช้ภายในบ้าน เพราะเขามีฝีมือด้านงานไม้อยู่บ้าง ทูรินมักไปช่วย

งานเขา ช่วยหยิบสิ่งของต่างๆที่เขาต้องใช้ เพื่อชาดอร์จะได้ไม่ต้องเดินมากนัก บางครั้งทูลรินก็แอบเอาเครื่องมือหรือชิ้นไม้ที่เขาพบมาให้ เพื่อนของเขาจะนำมาใช้งานได้ ชาดอร์จะยิ้มรับ แต่ขอให้เขานำของกลับไปวางคืนที่เดิม พลางว่า “จงให้ด้วยใจบริสุทธิ์ แต่ให้ในสิ่งที่เป็นของท่านเอง” กระนั้นเพื่อตอบแทนน้ำใจอันงามของเด็กชาย เขาจึงได้สลักไม้เป็นรูปคนและสัตว์ต่างๆให้ทูลริน แต่ทูลรินชอบฟังเรื่องเล่าของชาดอร์มากกว่า ด้วยเมื่อสมัยสงครามบราโกลลัค ชาดอร์ยังเป็นเพียงหนุ่มน้อย และเขายินดีจะรำลึกถึงช่วงเวลาสั้นๆเหล่านั้นเมื่อครั้งที่ตนยังแข็งแรงและยังไม่พิการ

“เขาเล่ากันว่า มันเป็นสงครามอันยิ่งใหญ่หนักอวรับ บุตรแห่งฮูรินเอ๋ย กระผมถูกเกณฑ์ไปในปี่นั้นขณะที่ยังทำงานอยู่ในป่า แต่กระผมไม่ได้ร่วมในสงครามบราโกลลัคดอกอวรับ มิฉะนั้นกระผมคงจะพิการอย่างมีเกียรติมากกว่านี้ พวกเราไปถึงสนามรบช้าเกินไป จึงได้แต่ไปช่วยแบกร่างของท่านชาดอร์นายผู้เฒ่า ซึ่งสิ้นชีพเพื่อป้องกันองค์กษัตริย์ฟิงโกลฟิน หลังจากนั้นกระผมก็ไปเป็นทหาร อยู่ประจำที่เอย์เรลซิริออน บ้อมใหญ่ของกษัตริย์เอลฟ์ เป็นเวลานานหลายปี แต่เป็นหลายปีที่ไม่มีความหมายอะไรให้น่าจดจำเลย ตอนที่กระผมอยู่ที่บ้อมเอย์เรลซิริออนนั้นแหละอวรับ ที่ราชันหมีฟิโอมตีพวกเรา กิลดอร์บูของท่านเป็นแม่ทัพแทนองค์กษัตริย์ เขาเสียชีวิตในการโจมตีครั้งนั้น กระผมเห็นพ่อของท่านรับตำแหน่งและควบคุมการรบแทนเขาทั้งที่เพิ่งอายุฉกรรจ์เท่านั้นเอง ว่ากันว่าในตัวเขามีอัคคีที่ทำให้ดาบในมือร้อนเป็นไฟ เขานำพวกเข้าตะลุยไล่พวกออร์คหนีกระเจิงกลับไปในทุกุทราย นับแต่วันนั้นพวกมันก็ไม่กล้าเข้ามาใกล้แนวกำแพงอีกเลย แต่หนีจางเอ๋ย! กระผมเต็มอิมเสียแล้วกับการสงคราม กระผมเห็นเลือดและการบาดเจ็บมาจนเกินพอ จึงได้ชวนกลับมาทำงานในป่าดังเดิมตามใจปรารถนา ตอนนั้นเองที่กระผมได้รับบาดเจ็บ บรูษที่หนีจากความกลัวกลับจะยิ่งได้พบมันเร็วขึ้น”

ชาดอร์เล่าเรื่องราวทำนองนี้ให้ทูลรินฟังจนกระทั่งเขาเติบโตขึ้น ส่วนทูลรินก็เริ่มตั้งคำถามมากขึ้นและยากขึ้นจนชาดอร์เริ่มตอบไม่ได้ และคิดว่าญาติใกล้ชิดผู้นั้นน่าจะเป็นผู้มาสอนมากกว่า วันหนึ่งทูลรินถามเขาว่า “ลาโลร์ธ ดูเหมือนเอลฟ์ตัวน้อยอย่างที่คุณพ่อของข้าบอกจริงหรือ แต่พ่อบอกว่านาง

อายุสั้นกว่ามากนัก พ่อหมายความว่าอย่างไร”

“นางดูเหมือนมากทีเดียวครับ” ชาดอ์ตอบ “ในวัยเยาว์ บุตรของเอลฟ์ และมนุษย์จะดูคล้ายกันมาก แต่บุตรมนุษย์จะเติบโตเร็วกว่า และวัยเยาว์ของพวกเราที่จะผ่านไปอย่างรวดเร็ว เช่นเดียวกับชะตาของพวกเรา”

ทูรินถามอีกว่า “ชะตาคืออะไร”

“เรื่องชะตาของมนุษย์” ชาดอ์ว่า “ท่านคงต้องถามคนอื่นที่ฉลาดกว่า ลานาบัลลชะอ์รับ แต่ท่านคงจะรู้ ไม่ช้าพวกเราที่จะแก่และตาย หากโชคร้ายบางคนก็อาจถึงจุดจบเร็วกว่านั้น แต่พวกเอลฟ์ไม่มีวันร่วงโรย พวกเขาไม่มีวันตาย หากไม่ได้รับบาดเจ็บสาหัสอย่างยิ่งยวด การบาดเจ็บและความเศร้าโศกที่อาจคร่าชีวิตมนุษย์นั้นไม่กระทบพวกเขาเลย บางคนยังว่า แม้พวกเขาจะสูญเสียร่างกายไปแล้ว ก็ยังกลับฟื้นคืนมาได้ พวกเขาไม่เหมือนกับพวกเรา”

“ถ้าอย่างนั้นลาโลร์ก็ไม่ได้กลับมาแล้ว” ทูรินถาม “นางไปที่ไหนเล่า”

“นางไม่กลับมาแล้วละครับ” ชาดอ์ตอบ “แต่นางไปที่ไหน ไม่มีมนุษย์คนใดรู้ดอกครับ กระผมเองก็ไม่รู้”

“มันต้องเป็นอย่างนั้นเสมอหรือ หรือว่าเราเพียงแค่อุกสาบจากราชาสามารถเหมือนอย่างลมหายใจปีศาจนั้น”

“กระผมไม่ทราบดอก มีเงามืดทอดตัวอยู่ในท่ามกลางหมู่พวกเรา และมีเรื่องเล่าถึงมันน้อยเหลือเกิน พ่อของพ่อของพวกเราอาจจะรู้ แต่พวกเขาไม่ได้เล่าให้พวกเราฟัง แม้แต่ชื่อของพวกเขาก็ยังหลงลืมกันไปหมดแล้ว เทือกเขาสูงใหญ่มากมายกั้นขวางพวกเราไว้จากชีวิตที่เราเคยเป็น เราหนีมาจากสิ่งใดก็ไม่รู้”

“พวกเขากลัวหรือ” ทูรินถาม

“คงอย่างนั้นครับ” ชาดอ์ตอบ “เราอาจจะหนีมาจากความกลัวในอนธการ แล้วก็มาเจอมนรอรออยู่ที่นี้ ตอนนี้เราหนีไปไหนไม่ได้อีกแล้ว นอกจากไปสู่มหาสมุทร”

“เราจะไม่กลัวอีกต่อไป” ทูรินกล่าว “ไม่ใช่ทุกคนที่จะกลัว พ่อของข้าไม่กลัว และข้าก็ไม่กลัว หรืออย่างน้อย แม้จะกลัวก็ไม่แสดงออกมาหรอก เหมือนอย่างแม่ของข้าไง”

เมื่อนั้นซาตอร์รูลึกว่าแวตตาของทูรินไม่ใช่แวตตาของเด็กอีกแล้ว เขาคิดรำพึงว่า “ความทุกข์ทำให้ใจเขาแข็งแกร่ง” แต่เขาเอ่ยออกมาว่า “บุตรแห่งฐูรินและมอร์เวน ใจท่านเป็นอย่างไร ลาบาตัลเดาไม่ถูก ท่านไม่ค่อยแสดงสิ่งใดออกมาให้เห็นเลย”

ทูรินจึงว่า “บางทีการไม่พูดในสิ่งที่คิดออกมาคงเป็นการดี หากเราไม่สามารถทำได้อย่างที่คิด แต่ลาบาตัลเอ๋ย ข้าหวังว่า ข้าน่าจะเป็นหนึ่งในเหล่าเอลดาร์ ลาลอร์ธจะได้กลับมา และข้าจะได้คอยนางอยู่ที่นี่ได้ แม้ว่านางจะจากไปนานเพียงใด ลาบาตัลเอ๋ย ข้าจะไปเป็นทหารรับใช้กษัตริย์เอลฟ์ทันทีที่ข้าไปได้ เหมือนอย่างที่ท่านเคยเป็น”

“ท่านจะได้เรียนรู้จากพวกเขามากมายเกี่ยวกับชาวออร์บ” ซาตอร์ตอบ แล้วถอนหายใจ “พวกเขาเป็นชนที่สวยงามและน่าอัศจรรย์ ทั้งยังมีอำนาจเหนือจิตใจของมนุษย์ แต่บางครั้งกระผมอดคิดไม่ได้ว่า จะดีกว่าไหมถ้าพวกเราไม่มาเจอกับพวกเขาเลย แล้วใช้ชีวิตในแบบต่ำต้อยของเราไป พวกเขาจะมีปัญหาอันเก่าแก่ มีความทรนง และทรหอดทนมาก ทำให้พวกเขาดูเหมือนเงาหมองในแสงเจิดจ้าของพวกเขา เป็นดวงไฟริบหรี่ที่มอดลงอย่างรวดเร็ว ชะตาอันหนักอึ้งทับถมชีวิตของพวกเขาอยู่”

“แต่พ่อของข้ารักพวกเขา” ทูรินว่า “ถ้าไม่มีพวกเอลดาร์แล้ว พ่อคงไม่มีความสุข พ่อบอกว่า พวกเราเรียนรู้เรื่องต่างๆจากพวกเขามากจนเกือบหมด จึงได้เป็นชนที่มีอารยธรรม พ่อบอกว่า พวกมนุษย์ที่ข้ามเทือกเขามาที่หลัง ไม่ได้ดีไปกว่าพวกออร์คเลย”

“จริงที่เดียวออร์บ” ซาตอร์ตอบ “จริงสำหรับพวกเราบางคน แต่การขึ้นไปสู่ที่สูงนั้นยากลำบาก และยังคงลงมาได้ง่ายนัก”

เวลานี้ทูรินอายุเกือบจะครบแปดขวบในเดือนกวางรอนตามวิธีนับของชาวเอโดธ ในปีที่จะไม่วันถูกลืม มีข่าวลือทั่วไปในหมู่ผู้ใหญ่เกี่ยวกับการเกณฑ์พลและรวมทัพครั้งสำคัญ แต่ทูรินไม่รู้เรื่องเหล่านั้นเลย เพียงแต่รู้สึกว่พ่อของเขามองจ้องมาที่ตนเองบ่อยๆ เหมือนกับบุรุษผู้เฝ้ามองสิ่งอันเป็นที่รัก ซึ่งจะต้องจากไปในไม่ช้า

ซูรินมักเอ่ยถึงแผนการของเหล่ากษัตริย์เอลฟ์ให้มอร์เวนฟัง ตลอดถึงสิ่งต่างๆ ที่อาจบังเกิดขึ้นทั้งในทางดีและร้าย ด้วยรู้แน่ในความกล้าหาญและเชื่อในการรักษาความลับของนาง หัวใจของซูรินยามนั้นเต็มไปด้วยความหวังมิได้กริ่งเกรงถึงผลลัพธ์จากสงครามครั้งนั้นเลย เพราะเขาไม่คิดว่าจะมีพลังอำนาจใดในมิดเดิ้ลเอิร์ธจะสามารถเอาชนะพลังกำลังอันรุ่งโรจน์ของเหล่าเอลดาร์ในยามนั้นได้ “พวกเขาได้เห็นแสงแห่งแดนประจิมมาแล้ว” ซูรินว่า “ในท้ายที่สุดจอมมารทมิฬจะต้องเตลิดหนีไป” มอร์เวนไม่ได้คัดค้านเขา ด้วยรู้ว่าสำหรับกองกำลังของซูริน ยังมีความหวังก็ยิ่งเป็นการดี แต่ตระกูลของนางก็มีความรู้ในตำนานของพวกเอลฟ์อยู่มาก นางจึงมักคิดรำพึงกับตัวเองว่า “ก็คนพวกนั้นมิได้ทิ้งแสงสว่างมาและถูกเนรเทศมิให้กลับไปดอกหรือ บางที่ปวงเทพแห่งแดนประจิมจะละทิ้งพวกเขาเสียแล้ว บุตรผู้ใหญ่แห่งองค์มหาเทพจะเอาชนะหนึ่งในหมู่ชนศักดิ์สิทธิ์ได้อย่างไร”

ไม่มีเงาแห่งความเคลือบแคลงสงสัยอันใดสำหรับซูริน ธาลิออน แต่เช้าวันหนึ่งในฤดูใบไม้ผลิปีนั้นเขาตื่นขึ้นมาอย่างอ่อนเพลียด้วยนอนไม่มีใครหลับ มีเมฆหม่นปกคลุมวันอันสดใสของเขา ครั้นถึงตอนเย็นเขาก็พูดขึ้นว่า “เมื่อข้าถูกเรียกตัวไป มอร์เวน เอเลดเวน เจ้าจะเป็นผู้ดูแลทายาทแห่งตระกูลฮาดอร์ ชีวิตของมนุษย์สั้นนัก และยังมีเรื่องร้ายต่างๆ เกิดขึ้นได้แม้แต่ในยามสงบสุข”

“ชีวิตเป็นเช่นนั้นอยู่แล้ว” นางตอบ “ท่านต้องการพูดสิ่งใดกันแน่”

“ข้าแค่อยากรอบคอบไว้ก่อน ไม่มีอะไรดอก” ซูรินกล่าว แต่เขาก็ยังรู้สึกไม่สบายใจ “ผู้ที่มองการณ์ไกลคงแลเห็น สิ่งต่างๆ ย่อมไม่อาจดำรงอยู่อย่างที่มีมันเป็นตลอดไป สงครามครั้งนี้เป็นการเสี่ยงดวงครั้งใหญ่ ช่างใดช่างหนึ่งต้องล่มจมลงไปจากที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ หากฝ่ายที่ต้องพ่ายแพ้เป็นฝ่ายกษัตริย์เอลฟ์ เราชาวเอโดนยังคงย่อยยับไปด้วย พวกเราอยู่ใกล้กับจอมมารที่สุด แผ่นดินนี้คงตกไปอยู่ที่ได้อาณัติของเขา ถ้าเหตุการณ์ผันไปเป็นเลวร้าย ข้าจะไม่บอกเจ้าดอกว่า *อย่ากลัว!* เจ้ากลัวในสิ่งที่ควรกลัวอยู่แล้ว และความกลัวไม่ได้ทำให้เจ้าแตกตื่น แต่ข้าจะบอกเจ้าว่า *อย่ารอ!* ข้าจะกลับมาหาเจ้าเองถ้าข้าทำได้ แต่เจ้าจงอย่ารอ! หนีลงใต้ไปให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้-- หาก

ข้ายังมีชีวิตรอด ข้าจะตามเจ้าไปเอง ข้าจะตามเจ้าจนพบ แม้จะต้องตามหาเจ้าไปทั่วเบเลริอันด์ก็ตาม”

“แผ่นดินเบเลริอันด์กว้างใหญ่นัก และไม่มีที่อยู่สำหรับผู้ลี้ภัยดอก” มอร์เวนว่า “ข้าควรหนีไปที่ไหน และควรพาคนไปด้วยมากน้อยสักเท่าใด”

ฮูรินหนึ่งคิดอยู่ครู่หนึ่ง “มีญาติๆของแม่ข้าอยู่ที่เบรธิล” เขาว่า “ห่างไปราวสามสิบลีกตามวิถีอินทรี”

“ถ้าเกิดเหตุร้ายนั้นขึ้นจริงๆ พวกมนุษย์จะช่วยอะไรได้” มอร์เวนว่า “ตระกูลเบออร์กี้ลีนไปแล้ว หากตระกูลฮาดอร์อันยิ่งใหญ่ยังไม่อาจอยู่รอด ชาวฮาลิธกระจ้อยร่อยจะหนีพ้นอย่างไรได้”

“ได้เท่าที่เจ้าทำได้” ฮูรินตอบ “อย่าดูเบาความกล้าหาญของพวกเขา แม้พวกเขาจะมีจำนวนน้อยและไม่มีการศึกษาก็ตาม ที่ไหนจะมีความหวังอีกเล่า”

“ท่านไม่เอ่ยถึงกอนโดลินเลย” มอร์เวนว่า

“ไม่ ข้าจะไม่เอ่ยชื่อนั้น” ฮูรินตอบ “เรื่องที่เจ้าได้ยินมาเป็นความจริง ข้าเคยไปอยู่ที่นั่น แต่ข้าขอบอกเจ้าตามจริง ซึ่งข้าไม่เคยบอกและจะไม่บอกใครเลย ข้าไม่รู้ดอกว่าอาณาจักรนั้นอยู่ที่ไหน”

“แต่ข้าคิดว่าท่านน่าจะพอหาได้ใกล้เคียงบ้าง” มอร์เวนว่า

“อาจเป็นได้” ฮูรินตอบ “แต่หากทัวร์กอนไม่ทรงปลดปล่อยข้าจากคำสาบาน ข้าก็จะไม่คาดเดาส่ใดทั้งสิ้น แม้แต่กับเจ้าก็ตามที่ ดั่งนั้นจงอย่าเสียเวลาเลย แม้ข้าจะยอมเสียเกียรติไม่รักษาสัตย์บอกเรื่องราวสิ่งใดแก่เจ้า เจ้าก็จะไปพบได้เพียงประตูที่ปิดตายเท่านั้น หากมีช่องทางทัวร์กอนทรงยกทัพออกมาเองแล้ว (ไม่มีชาวอะไรแบบนั้น และไม่มี ความหวังเสียเลย) ก็ไม่มีใครสามารถเข้าไปได้”

“ถ้าอย่างนั้นหากญาติของท่านช่วยอะไรไม่ได้ ส่วนเพื่อนของท่าน ก็ปฏิเสธท่าน” มอร์เวนว่า “ข้าคงต้องหวังพึ่งตัวเอง ตอนนี้อยู่กำลังคิดถึงอาณาจักรโดริอัส”

“เจ้าหวังสูงไปกระมัง” ฮูรินว่า

“ท่านคงจะคิดว่าสูงไปมาก” มอร์เวนว่า “แต่ปรากฏที่สุดท้ายที่จะ

แตกไปก็คือมันเวทของเมล็อนี่แหละ ตระกูลเบอร์คิงไม่เป็นที่รังเกียจในโดริอัส ข้าก็เป็นญาติคนหนึ่งขององค์ราชันมิใช่หรือ เพราะเบเรณบุตรแห่งบาราเฮียร์เป็นหลานของเบอร์กอร์เช่นเดียวกับพ่อของข้า”

“ข้าไม่ใคร่หวังพึ่งอิงไกลเลย” สุรินว่า “พระองค์ไม่ยอมให้ความช่วยเหลือกษัตริย์ฟิงกอนด้วยซ้ำ นอกจากนี้ข้ายังรู้สึกถึงเงาบางอย่างเมื่อเจ้าเอ่ยชื่อโดริอัสออกมา”

“ข้าก็รู้สึกอย่างนั้นเมื่อท่านเอ่ยถึงเบรลิล” มอร์เวนตอบ

ทันใดนั้นสุรินก็หัวเราะและพูดว่า “เรากำลังนั่งเถียงกันถึงเรื่องที่ยังไม่เกิดขึ้นเลยนะ ส่วนเงาหลอนนั้นก็คิดไปเองแท้ๆ เรื่องร้ายจะไม่เกิดขึ้นดอก หากมันจะเกิดขึ้นจริง เจ้าจงดำเนินการไปตามความกล้าหาญและความคิดเห็นของเจ้าเถิด จงทำในสิ่งที่หัวใจเจ้าบอกให้ทำ แต่รีบทำให้เร็ว หากเราทำการสำเร็จ กษัตริย์เอลฟ์คงจะยกแวนแคว้นศักดิ์ดินของตระกูลเบอร์รี่ให้แก่ทายาทที่เหลืออยู่ นั่นก็คือเจ้า มอร์เวนบุตรแห่งบารา गुन्द ถึงตอนนั้นเราจะเป็นเจ้าแคว้นที่กว้างใหญ่ ซึ่งจะสืบทอดต่อไปยังลูกของเรา เมื่อไม่มีความชั่วร้ายในแผ่นดินเหนือแล้ว เขาจะเป็นผู้ปกครองที่มั่งคั่งที่สุด และจะได้เป็นกษัตริย์ของชาวมนุษย์”

“สุริน ธาลิออน” มอร์เวนกล่าว “ข้าขอพูดตามความจริง ท่านหวังสูงไปมาก ข้าหวังใจว่าจะกลับตรงกันข้าม”

“นั่นเป็นเรื่องที่เจ้าไม่ต้องกลัวเลย” สุรินตอบ

คืนนั้นทูรินครึ่งหลับครึ่งตื่น เขารู้สึกว่าบิดากับมารตามายืนอยู่ข้างเตียง จ้องมองดูเขาภายใต้แสงเทียนซึ่งทั้งสองถืออยู่ในมือ แต่ทูรินมองไม่เห็นดวงหน้าของพวกเขา

เมื่อถึงเช้าวันเกิดของทูริน สุรินให้ของขวัญแก่บุตรชายเป็นมิดเอลฟ์เล่มหนึ่ง ด้ามมิดและฝักเป็นสีเงินและสีดำ สุรินกล่าวว่า “ทายาทแห่งตระกูลฮาดอร์ นี่เป็นของขวัญสำหรับวันสำคัญ แต่จงระวังให้ดี! มิดนี้คมมาก และมันจะรับใช้แต่เพียงผู้ที่สามารถใช้มันได้ มันอาจตัดมือเจ้าได้เช่นเดียวกับอย่างอื่น” เขาอุ้มทูรินขึ้นนั่งบนโต๊ะ จูบบุตรชาย และว่า “ตอนนี้เจ้าอยู่สูง

กว่าพ่อแล้ว บุตรแห่งมอร์เวน ไม่ช้าเจ้าจะอยู่สูงด้วยขาของเจ้าเอง เมื่อถึงวันนั้น ผู้คนจะเกรงกลัวดาบของเจ้า”

ทูลรินวิ่งออกจากห้องแล้วเที่ยวไปล่าฟัง ในหัวใจรู้สึกอบอุ่นเหมือนแสงแดดของดวงตะวันที่ฉายมาสู่พื้นโลกอันเยียบเย็นให้กลับฟื้นคืนชีวิต เขาพูดคำของบิดาซ้ำไปซ้ำมากับตัวเอง-- ทายาทแห่งตระกูลฮาดอร์-- แต่คำพูดอีกประโยคหนึ่งก็เข้ามาสู่ความคิดของเขาด้วย-- จึงให้ด้วยใจบริสุทธิ์ แต่ให้ในสิ่งที่เป็นของท่านเอง-- ดังนั้นเขาจึงไปหาฮาดอร์และร้องว่า “ลาบาคัล วันนี้เป็นวันเกิดของข้า วันเกิดของทายาทแห่งตระกูลฮาดอร์! ข้าเออาของขวัญมาให้ท่านเป็นที่ระลึก มีดเล่มนี้ไง มีดอย่างที่ท่านต้องการใช้ มันจะตัดทุกสิ่งทุกอย่างได้ตามที่ท่านต้องการ ตัดได้แม้กระทั่งเส้นผม”

ฮาดอร์รู้สึกไม่สบายใจ ด้วยรู้ว่าทูลรินเพิ่งได้รับมีดนั้นเป็นของขวัญ แต่การปฏิเสธไม่ยอมรับของขวัญเป็นการเสียมารยาทที่สุด เขาจึงเอ่ยกับเด็กน้อยอย่างขึงขังว่า “ท่านมีน้ำใจงามเหลือเกินขอรับ ทูลรินบุตรแห่งฮูริน กระผมไม่สามารถทำอะไรให้สมกับของขวัญของท่านได้เลย ทั้งไม่อาจหวังได้ว่าจะทำได้ในช่วงชีวิตของกระผมที่เหลืออยู่ แต่หากมีสิ่งใดที่กระผมจะทำให้ท่านได้ กระผมจะทำขอรับ” เมื่อฮาดอร์ดึงมีดออกจากฝัก เขากล่าวว่า “นี่เป็นของขวัญชิ้นเยี่ยมเที่ยวขอรับ ใบมีดโลหะของพวกเอลฟ์ กระผมไม่ได้รู้สึกอย่างนี้มานานแล้ว”

ไม่นานฮูรินก็สังเกตเห็นว่าทูลรินไม่ได้พกมีดเล่มนั้น จึงได้ถามทูลรินว่า คำเตือนของเขาทำให้เด็กน้อยยกกลัวหรือไม่ ทูลรินตอบว่า “หาмиได้ ลูกมอบมีดเล่มนั้นให้แก่ฮาดอร์ช่างไม้แล้ว”

“นี่เจ้าดูถูกของขวัญจากพ่อของเจ้าหรือ” มอร์เวนว่า ทูลรินจึงตอบอีกว่า “มิได้ แต่ลูกรักฮาดอร์และรู้สึกสงสารเขา”

ฮูรินจึงว่า “นั่นเป็นของสามสิ่งของเจ้าเองที่จะให้แก่ผู้อื่นได้ ทูลริน ความรัก ความสงสาร และมีดของเจ้า”

“แต่ข้าสงสัยว่าฮาดอร์สมควรได้รับมันหรือไม่” มอร์เวนว่า “เขามีฝีมือแย่งจนทำร้ายตัวเองพิการ และยังทำงานซักฆ่าเพราะมันไปเสียเวลาอยู่กับเรื่องไร้สาระที่ไม่มีใครขอให้ทำ”

“ถึงอย่างนั้นก็ควรสงสารเขา” สุรินว่า “ผู้ซื่อสัตย์และมีใจสุจริต อาจทำความผิดพลาดโดยไม่ตั้งใจ และบาดแผลนั้นเจ็บปวดยิ่งกว่าถูกกระทำ โดยศัตรู”

“แต่เจ้าควรต้องคอยมีดเล่มใหม่เสียก่อน” มอร์เวนว่า “ของขวัญควร ต้องเป็นของขวัญจริงๆที่เจ้าหามาได้เอง”

อย่างไรก็ดี สุรินพบว่าชาดอร์ได้รับการปฏิบัติอย่างดีขึ้นหลังจากนั้น และได้รับมอบหมายให้สร้างเก้าอี้ใหญ่สำหรับเจ้าแคว้นเพื่อใช้ในห้องโถง

เวลาล่วงไปจนถึงเช้าอันสดใสรวันหนึ่งในเดือนโนธรอน สุรินถูกปลุกให้ ตื่นด้วยเสียงแตรที่ดังขึ้นทันทีทันใด เขาวิ่งไปที่ประตูและได้เห็นผู้คนมากมาย บ้างเดินบ้างขี่ม้าอย่างรีบร้อนมายังลานกว้าง ทั้งหมดแต่งตัวพกอาวุธเต็มที พร้อมสำหรับออกศึก สุรินก็ยืนอยู่ที่นั่น เขาพูดคุยและออกคำสั่งแก่คนเหล่านั้น สุรินจึงได้รู้ว่าพวกเขากำลังจะเดินทางไปยังบาร์ดเอย์เซล คนเหล่านั้นคือ องครักษ์ของสุรินกับพวกผู้ชายที่อยู่ในคฤหาสน์ แต่ผู้ชายส่วนใหญ่ใน แวนแคว้นก็ถูกเรียกเกณฑ์เช่นกัน กองทัพส่วนหนึ่งเดินทางล่วงหน้าไปแล้ว พร้อมกับสูออร์ น้องชายของบิดาของเขา ส่วนที่เหลือจะเดินทางสมทบไปกับ กองกำลังของเจ้าแคว้นดอร์-โลมิน ชูธงประจำตัวของเขาไปเข้าร่วมกับทัพใหญ่ ขององค์กษัตริย์

มอร์เวนกล่าวลาสุรินโดยไม่มีน้ำตาให้เห็นสักหยด นางกล่าวว่า “ข้าจะ ดูแลข้างหลังให้ท่าน ทั้งสิ่งที่มีอยู่แล้วและสิ่งที่กำลังจะมี”

สุรินกล่าวตอบนางว่า “ลาก่อน ท่านหญิงแห่งดอร์-โลมิน เราจะ เดินทัพไปบัดนี้ด้วยความหวังที่ยิ่งใหญ่กว่าครั้งใดที่เคยมีมา เชื่อเถิดว่า กลางฤดูหนาวปีนี้จะมืงานเลี้ยงที่รื่นเริงยิ่งกว่าครั้งใดในชีวิตของเรา โดย ไม่ต้องหวั่นเกรงถึงฤดูใบไม้ผลิที่จะตามมา!” แล้วเขาก็ยกสุรินขึ้นนั่งบนบ่า ร้องบอกผู้คนของเขาว่า “ให้หายทแห่งตระกูลชาดอร์มองเห็นแสงดาบของ พวกเจ้า!” เมื่อนั้นแสงอาทิตย์สะท้อนประกายบนดาบห้าสิบล่มที่คนเหล่านั้น ชูขึ้น ทว่าลานอ้ออิ่งไปด้วยเสียงร้องปลุกขวัญของชาวเอโดร์แห่งแดนเหนือ ลาโต คาลัด! เดรโก มอร์น! อัคคีเจ็ดจ้า! รัตติกาลหนีหาย!

วัยเยาว์ของฐริน

ในที่สุดฐรินก็ขึ้นนั่งบนหลังม้า ธงสีทองประจำตัวของเขาคือสะบัดเสียงแตรดังกระหึ่มขึ้นอีกครั้งในเช้าวันนั้น ครั้นแล้วฐริน ชาลิออน ก็ขี่ม้า นำทัพมุ่งไปสู่สงครามเนียร์นายธ์อาร์นอยดิอัด

มอร์เวนกับฐรินยืนส่งที่ประตูจนกระทั่งได้ยินเสียงแตรเดี่ยวดังแว่วมากับสายลม ฐรินเดินทางผ่านไหล่เขาไปแล้ว พ้นจากไหล่เขานั้นไป เขาก็ไม่สามารถมองเห็นบ้านของตนได้อีก

บทที่ ๒

สงครามมหาวิปโยค

พวกเอลฟ์ขับร้องบทกล่าวนามากมาย เล่าเรื่องราวมากมาย เกี่ยวกับ เนียร์นายธ์อาร์นอยดิ้อัด หรือสงครามมหาวิปโยค การสัประยุทธ์ซึ่งกษัตริย์ ฟิงกอนสิ้นพระชนม์ และดอกไม้แห่งชาวเอลดาร์ร่วंगโรย หากจะเล่าเรื่อง ทั้งหมดในที่นี้ ช่วงชีวิตของมนุษย์ก็ไม่ยืดยาวพอจะฟังได้ ดังนั้นในที่นี้จะ เล่าถึงแต่เฉพาะเหตุสำคัญอันเกี่ยวพันกับชะตาของตระกูลฮาดอร์และบรรดา บุตรของฮูรินผู้มั่นคง

หลังจากรวบรวมกำลังพลเป็นเวลานาน ในที่สุดมายดรอสก็กำหนด วันนัดหมายแห่งการศึก คือเช้าตรู่ของวันกลางฤดูร้อนในวันนั้น เสียงแตร ของเอลดาร์กังวานขึ้นรับแสงตะวัน ด้านตะวันออกมีราชวัชของโอโรสแห่ง เฟอานอร์ชูขึ้น ส่วนด้านตะวันตกก็มีราชวัชของฟิงกอน จอมกษัตริย์แห่ง โนลดอร์

ฟิงกอนทอดพระเนตรลงมาจากกำแพงป้อมแห่งเอย์เซลซีริออน แลเห็น รั้วพลของพระองค์ตั้งแถวซ้อนตัวพร้อมอยู่ในหุบเขาและแนวป่าทางปากตะวันออก ของเทือกเขาเอเร็ดเวธริน พรางจากสายตาของข้าศึกเป็นอย่างดี กระนั้นก็ทรง ทราบดีว่าเป็นกองทัพอันยิ่งใหญ่มาก เนื่องจากชาวโนลดอร์ทั้งหมดในอิธลูม ล้วนมารวมพลกันที่นี่ รวมทั้งทัพเอลฟ์จำนวนมากจากแคว้นฟาลัสและนาร์- โทธรอนด์ พระองค์ยังมีทัพมนุษย์ที่แข็งแกร่งอย่างยิ่ง ทางด้านขวาเป็นทัพ จากดอร์-โลมิน ชนผู้กล้าของฮูรินและฮูออร์ผู้นองชาย โดยมีกองทัพไฟร ของฮัลเดียร์แห่งเบรธิลญาติของพวกเราวมอยู่กับพวกเขาด้วย

ฟิงกอนทอดพระเนตรไปทางตะวันออก ด้วยสายตาของเอลฟ์จึงทรง
 แลเห็นกลุ่มฝุ่นควันตลบคลุ้งและประกายโลหะมากมายราวกับดวงดาราในหมู่
 เมฆ ก็ทรงทราบวาทัพพมาตรอสอกเดินทางมาแล้ว จึงตีพระทัยอย่างยิ่ง
 แล้วพระองค์จึงหันไปทอดพระเนตรธังโกโรดริมซึ่งบังเกิดมีหมู่เมฆมืดครึ้ม
 ลอยวนอยู่โดยรอบ กับมีควันดำพลุ่งขึ้นมา ก็ทรงทราบดีว่ามอร์กอธถูกยั่ว
 จนเริ่มโกรธและยอมรับการท้าทายของพวกเขาพระองค์แล้ว เงามแห่งความ
 กังวลสงสัยทาบลงในพระทัยฟิงกอนชั่วขณะหนึ่ง แต่ทันใดนั้นก็มီးเสียงหนึ่ง
 ดังขึ้นมาตามสายลมที่พัดมาจากแดนใต้ สะท้อนจากหุบเขาสู่หุบเขา แล้ว
 บรรดาเอลฟ์กับมนุษย์ทั้งปวงต่างเปล่งเสียงร้องด้วยความประหลาดใจและ
 ด้วยความยินดี ด้วยท้าวร็องทรินยอมเปิดเผยพระองค์จากอาณาจักร
 กอนโดลิน ทรงนำทัพเอลฟ์ผู้แข็งแกร่งจำนวนหนึ่งหมื่นนายเดินทางมาโดย
 ที่มิได้รับคำร้องขอและมีได้มีใครคาดคิดมาก่อนเลย กองทัพนั้นสวมเสื้อเกราะ
 แวววาว ถือดาบยาวและหอกเต็มอัตราศึก ดูไปคล้ายผืนป่า เมื่อฟิงกอน
 ทรงยินเสียงแตรศึกจากท้าวร็องทรินพระอนุชา เงามีตักปลาสนาการไป แล้ว
 บังเกิดกำลังใจขึ้นท่วมท้น พระองค์ทรงตะโกนก้องไปว่า “อูทูลิเอน เขาเร!
 ไอยา เอลดาลิเอ อาร์ อทานาทาร์นิ, อูทูลิเอน เขาเร! ทิวามาถึงแล้ว!
 ดูเถิด ชาวเอลดาร์และบิดาแห่งมนุษย์ ทิวามาถึงแล้ว!” ทุกผู้คนบนเนินเขา
 ที่ได้ยินเสียงสะท้อนแห่งพระดำรัสนั้นก็ร้องตอบว่า “เอาทา อี โลเม!
 รัตติกาลผ่านไปแล้ว!”

เหตุการณ์นี้เกิดขึ้นก่อนการสู้รบใหญ่เพียงไม่นาน ด้วยมอร์กอธ
 ล่วงรู้แผนการและเหตุดำเนินทั้งมวลของเหล่าศัตรูของเขาและได้วางแผน
 เตรียมรับการโจมตีไว้แล้ว เวลานั้นกองกำลังขนาดใหญ่ถูกส่งออกมาจาก
 อังก์บันด์และเดินทางมาใกล้ถึงฮิลลูมแล้ว ขณะที่อีกทัพหนึ่งซึ่งมีจำนวน
 มากกว่าเดินทางไปตามนัทพมาตรอสเพื่อป้องกันมิให้ทัพทั้งสองเกิดสามัคคี
 กันได้ ทัพที่มุ่งหน้ามายังฟิงกอนแต่งกายในชุดสีเหลืองซีมัว ไม่มีโลหะ
 ปรากฏให้เห็น จึงทำให้พวกมันสามารถเดินทัพลึกเข้ามาได้ไกลท่ามกลางฝุ่นธุลี
 ของอันเฟากลิกก่อนที่จะมีใครทันสังเกตเห็น

เมื่อนั้นหัวใจของทหารโนลดอร์ทุกคนล้วนร้อนรุ่ม บรรดาแม่ทัพนายกอง

ต่างกระหึ้นกระหือหรือจะเข้าต่อสู้กับศัตรูในทุ่งนั้น แต่ฟิงกอนตรัสห้ามไว้

“จงระวังเพทุบายของมอร์ก็อท ท่านทั้งหลาย!” พระองค์ตรัส “ทัพของเขามีกำลังมากกว่าที่แสดงให้เห็น และซ่อนประสงค์ที่แท้จริงอยู่เสมออย่าได้เปิดเผยกำลังของพวกเขา ปลอ่ยให้พวกมันเป็นฝ่ายเริ่มการโจมตีบนเนินเอง” ด้วยตามแผนการที่เหล่าราชันตกลงกันได้ มาตรฐานจะต้องเดินทัพอย่างเปิดเผยข้ามทุ่งอันเฟากลิชไปพร้อมกองกำลังทั้งหมด ทั้งเอลฟ์ มนุษย์ และคนแคระ จนเมื่อทัพนั้นเข้าไปใกล้และทัพใหญ่ของมอร์ก็อทตอบรับกองทัพนั้นแล้ว ฟิงกอนจึงจะยกทัพมาจากทางตะวันตก เพื่อให้ทัพของมอร์ก็อทตกอยู่ระหว่างกลาง จักได้บดขยี้เสียจุดหนึ่งตกอยู่ระหว่างค้อนกับทั่ง สัญญาณสำหรับการนัดแนะครั้งนี้คือกองไฟจากแท่นสัญญาณขนาดใหญ่บนดอร์โรเนียน

ฝ่ายนายกองของมอร์ก็อทที่คุมทัพตะวันตกนั้นได้รับคำสั่งให้หลอกล่อฟิงกอนนำทัพออกจากเนินเขาโดยเร็วที่สุดไม่ว่าโดยวิธีการใด ๆ ก็ตาม มันเดินทัพมุ่งไปจนกระทั่งแนวหน้าบรรลุถึงลำน้ำซีริออน ทัพออร์คตั้งแถวประชิดตั้งแต่กำแพงป้อมบาร์ดเอย์เชลไปจนจรดบิงเซเร็ด จนแนวระวางหน้าของทัพฟิงกอนสามารถมองเห็นดวงตาของฝ่ายศัตรูได้ แต่การช่วยุทัท่าทายของพวกออร์คไม่บังเกิดผล จนที่สุดพวกมันเริ่มอ่อนเสียง ไม่แน่ใจ เมื่อมองไปยังกำแพงที่เรียบกริบกับเนินเขาซึ่งเป็นที่ชุมนุมกำลังทัพ

ในที่สุดนายกองของมอร์ก็อทก็ส่งตัวแทนพร้อมเครื่องหมายขอเจรจา ความมាំออกมาที่ด้านหน้าของป้อมบาร์ดเอย์เชล พร้อมกันนั้นพวกมันได้นำตัวเกลเมียร์บุตรแห่งกุยลิน เจ้านายนาร์โกธรอนด์ผู้หนึ่งที่ถูกจับตัวไปตั้งแต่องครามบราโกลลัด ผูกตาออกมาด้วย ประการศกผลึกเขาออกมาข้างหน้าแล้วร้องว่า “เรายังมีอย่างนี้อีกเยอะที่บ้าน พวกแกคงต้องรีบหนีถ้าจะไปช่วยพวกนั้น หากเรากลับไปเมื่อไรก็จะจัดการพวกมันทันที” กล่าวจบมันก็ตัดมือตัดเท้าของเกลเมียร์แล้วทิ้งร่างเขาไว้

เคราะห์ร้ายที่กวินดอร์บุตรแห่งกุยลินและทัพนาร์โกธรอนด์จำนวนมาก ยืนอยู่ตรงบริเวณด้านหน้าป้อมแห่งนั้น ที่จริงแล้วกวินดอร์เดินทางมาร่วมสงครามครั้งนี้พร้อมกับกองกำลังเท่าที่เขาจะพามาได้ ก็ด้วยความเศร้าโศกที่

พี่ชายของตนถูกจับตัวไป บัดนี้เขาโกรธจัดจนกระทั่งลุกแกโทสะ จึงกระตุกม้าโจนบุกออกไป โดยมีทหารม้าหลายนายกวาดตามเขาไปด้วย พวกเขาไล่ล่าบรรดาประกาศกแห่งอังก์บับด์แล้วสังหารมันจนหมดสิ้น กองทัพจากนาร์โกธรอนด์ตะลุยตามเขา บุกฝ่าเข้าไปในทัพใหญ่ของอังก์บับด์ เมื่อทัพโนลด์อร์เห็นดังนั้น ใจก็ลุกเป็นไฟ ฟิงกอนทรงหีบหมวกเกราะขาวขึ้นมาสวมและเป่าแตรประจำองค์ขึ้น ครั้นแล้วทัพใหญ่ของพระองค์ก็ยกลงจากเนินเขาเข้าตะลุมบอนทันที

แสงประกายจากดาบของชาวโนลด์อร์เจิดจ้าราวกับเปลวอัคคีกลางทุ่งอ้อ พวกเขาโจมตีอย่างรุนแรง รวดเร็ว และร้ายกาจ กระทั่งแผนของมอร์ก็อธเกือบจะล้มเหลว ก่อนที่ทัพหลวงข้างตะวันตกของมอร์ก็อธจะทันรวมตัวกันติด มันก็ถูกกวาดจนเกลี้ยง ราชวัชของฟิงกอนวิ่งตะบึงผ่านทุ่งอันเฟากลิธไปจนถึงหน้ากำแพงแห่งอังก์บับด์

กวินดอร์และบรรดาเอลฟ์จากนาร์โกธรอนด์ควานำเป็นทัพหน้าสุดในแนวรบนั้น บัดนี้ไม่มีผู้ใดสามารถห้ามเขาไว้ได้แล้ว พวกเขาบุกเข้ากระแทกทำลายประตูชั้นนอก สังหารทหารยามที่มีอยู่ทั่วลานในอังก์บับด์ ขณะที่มอร์ก็อธได้แต่นั่งตัวลั่นอยู่บนบัลลังก์ข้างใต้พิภพ ฟังเสียงพวกเอลฟ์ทุบทำลายประตูของตน แต่แล้วกวินดอร์ก็ติดกับ เขาถูกจับไปเป็นเชลย ส่วนเอลฟ์จากนาร์โกธรอนด์ถูกสังหารสิ้น โดยที่ฟิงกอนไม่สามารถบุกเข้าไปช่วยเหลือได้ทัน เพราะกองทัพหลักของมอร์ก็อธที่เฝ้ารออยู่ภูกันออกมาจากประตูลับมากมายในรังโกโรดริม ฟิงกอนถูกตีได้จนต้องถอยกลับออกมาจากแนวกำแพงแห่งอังก์บับด์ด้วยความสูญเสียอันใหญ่หลวง

และแล้วในทุ่งอันเฟากลิธในวันที่สี่ของการสงครามครั้งนั้น จึงอุบัติเป็นการสัประยุทธิ์เนียร์นายธ์อาร์นอยดิอัธ อันเป็นความสูญเสียใหญ่หลวงที่ไม่อาจพรรณนาได้ในตำนานใด บรรดาสิ่งที่บังเกิดในแนวรบตะวันออกได้แก่การแตกพ่ายของมังกรเกลารุง^๑ โดยเหล่าคนแคระจากเบเลกอสต์ การทรยศหักหลังของพวกอีสเตอร์ลิงที่ทำลายทัพของมายดรอส และการหลบหนี

^๑ออกเสียงว่า เกลา-รุง

ไปของบรรดาโอรสแห่งเฟอานอร์ จะขอละไว้ไม่เล่าในที่นี้ แต่ทางด้านตะวันตก กองทัพของฟิงกอนต้องล่าถอยไปในรูลี ฮัลเดียร์บุตรแห่งฮัลเมียร์พลีชีพในที่รบ และกองทัพชาวมนุษย์จากป่าเบเรธิลต้องล้มตายลงเป็นจำนวนมาก ครั้นถึงวันที่ห้าของสงครามในเวลาบ่ายค่ำ ขณะที่พวกเขาอยู่ห่างจาก เอเร็ดเวธรินมากนัก ท้าองค์บับน็ดก็ยกเข้าโอบล้อมทัพของฟิงกอนไว้ เกิดการประจัญบานอย่างหนักจนกระทั่งฟ้าสว่าง ครั้นรุ่งเช้าความหวังก็เริ่มมีมา เมื่อเสียงแตรศึกจากทัวร์กอนดังกังวานขึ้น พระองค์ทรงยกทัพหลวงของ กอนโดลินติดตามมา หลังจากที่ปีกหลักเฝ้าระวังช่องเขาซีริออนอยู่ทางด้านใต้ เพราะทัวร์กอนทรงห้ามคนของพระองค์มิให้ทำการโจมตีอย่างหุนหัน เป็นเด็ดขาด แต่บัดนี้พระองค์ต้องเร่งรัดยกทัพมาเพื่อช่วยเหลือพระเซษูลา ทัพโนลด์อร์แห่งกอนโดลินซึ่งแกร่งมาก แถวทหารเปล่งประกายสะท้อนแสง ดุจดั่งลำน้ำแห่งโลหะสะท้อนแสงอาทิตย์ เพราะทั้งดาบและเลื่อยเกราะของ นักรบแห่งทัวร์กอนแม้เพียงหยิบมือหนึ่งก็ยังมีค่ามากกว่าค่าไถ่ของกษัตริย์องค์ใด ๆ ของมนุษย์

บัดนี้กองทหารราชของครักษ์เข้าตีแนวพลของพวกออร์ดแตกกระเจิง ทัวร์กอนทรงฝ่าทัพเข้าไปจนถึงเบื้องข้างองค์เซษูลา กล่าวกันว่า เมื่อทัวร์กอน ได้พบกับสุรินขณะถวายเป็นอาภรณ์อยู่ข้างกายกษัตริย์ฟิงกอน ก็ทรงดีพระทัยนักหนา ทัพของอังก์บับน็ดถูกตีถอยร่นไปชั่วเวลาหนึ่ง ทำให้ฟิงกอนทรงมีเวลาถอยทัพ แต่มอร์กก็อธตีทัพมายดรอส์ในข้างตะวันออกแตกแล้ว ก็มีกำลังจากทัพใหญ่มาช่วยเสริม ดังนั้นก่อนที่ฟิงกอนและทัวร์กอนจะหันถอยไปถึงแนวกำบังหลังเนินเขา พวกเขาก็ถูกโจมตีด้วยทัพมหาศาลที่หนุนเนื่องเข้ามา มีจำนวนมากกว่าทัพของพวกเขาถึงสามเท่า กอธม็อก จอมพลแห่งอังก์บับน็ด ได้มาถึงแล้วเหวี่ยงลิมส์ดำเข้าในหมู่กองทัพเอลฟ์ ตัดขาดฟิงกอนออกจากคนอื่น ๆ ทัวร์กอนและสุรินก็ถูกตีแตกไปทางบึงเซเร็ค เมื่อนั้นกอธม็อกจึงหันมาประจันหน้ากับฟิงกอน เป็นการประจันหน้าที่น่าประหลาดประหลาดยิ่ง ฟิงกอนต่อสู้จนเหลือเพียงลำพังพระองค์เดียว เหล่าทหารราชของครักษ์ถวายเป็นอาภรณ์ล้วนสิ้นชีพอยู่รอบกายพระองค์ แล้วพระองค์ได้เข้าารณยุทธ์กับกอธม็อก กระทั่งบัลริอกอีกตัวหนึ่งลอบมาด้านหลังแล้ววัดแล้วไล่โลหะรัดพระองค์ไว้

ทันใดนั้นกอธมีก็ฟาดขวานสีดาสนิทเข้าใส่พระองค์ เกิดประกายสีขาวปลาม ขึ้นขณะมาลาแตกออกเป็นสองเสียง นี่จึงเป็นวาระสุดท้ายของจอมกษัตริย์ แห่งโนลดอร์ พวกมันเข้ารุมขยี้ร่างของพระองค์จนกลายเป็นธุลี ส่วนราชชวช สีฟ้าเงินประจำองค์ก็ถูกบดถูกทิ้งจมอยู่กับพระโลหิต

ทั่วห้องทุ่งตกลู่อความปราศัย แต่สูรินกับสูออร์และชาวตระกูลฮาดอร์ที่ ยังเหลือก็ไม่ย่อท้อ พวกเขาเย็นหยัดอยู่เคียงข้างกษัตริย์ทวารีกอนแห่งกอนโดลิน ชัดขวางกองทัพของมอร์กอธมีให้ผ่านช่องเขาชิริออนลงไปได้ พลันสูริน กราบทูลทวารีกอนว่า “รีบหนีไปบัดนี้เถิด ฝ่าบาท ขณะที่ยังมีเวลาอยู่! พระองค์เป็นราชสกุลพึงไกลพินองค์สุดท้าย และทรงเป็นความหวังสุดท้าย ของชาวเอลดาร์ ตราบใดที่กอนโดลินยังอยู่ มอร์กอธยังคงต้องเกรงกลัว”

“กอนโดลินคงซ่อนตัวอยู่ได้อีกไม่นานแล้ว หากถูกค้นพบเมื่อใด เรา คงจบสิ้น” ทวารีกอนตรัสตอบ

“ขอเพียงกอนโดลินเย็นหยัดอยู่ได้อีกระยะเวลาหนึ่ง” สูออร์ทูล “ใน ราชวงศ์ของพระองค์จะบังเกิดความหวังของทั้งเผ่าพันธุ์เอลฟ์และมนุษย์ โปรดฟังคำของข้าพระองค์เถิด ฝ่าบาท นี่อาจเป็นสังหรณ์ก่อนสิ้นชีพ แม้ เราจะจากกันไปตลอดกาล และข้าพระองค์ไม่มีโอกาสได้เห็นกำแพงขาของ นครนั้นอีกแล้ว แต่จะมีดาวดวงใหม่บังเกิดขึ้นจากวงศ์วานของเราทั้งสอง ข้าพระองค์ขอทูลลา!”

มายกลิน พระภาคิไนยของทวารีกอนซึ่งยืนอยู่ในที่นั้นด้วย ได้ฟังคำ ทั้งหมดนี้และจดจำไว้แม่นยำ

เมื่อนั้นทวารีกอนจึงยอมฟังคำของสูรินและสูออร์ พระองค์ทรงออก คำสั่งให้ไพร่พลทั้งหลายถอนกำลังไปยังช่องเขาชิริออน โดยมีเอ็คเธลิออน กับกอลร์ฟินเดลสองขุนพลเอกของพระองค์คอยเฝ้าระวังการถอยทัพทั้งด้าน ซ้ายขวา เพื่อมิให้มีบัจจามิตรเล็ดลอดผ่านช่องเขาลงมาได้ เพราะหนทางเพียง เส้นเดียวในแถบนั้นเป็นทางแคบแล่นเลียบชายฝั่งตะวันตกของสายน้ำชิริออน ท้าพมนุษย์แห่งดอร์-โลมินรั้งเป็นทัพหลังตามความต้องการของสูรินและสูออร์ เพราะพวกเขาไม่ปรารถนาจะละจากแผ่นดินเหนือ หากแผ่นดินไม่สามารถ เอาชัยชนะกลับคืนยังมาตุภูมิแล้ว ก็ขอสู้อย่างจนถึงที่สุด โดยการนี้ทวารีกอน

จึงได้นำทัพฝ่าลงใต้ กระทั่งเข้ามาอยู่หลังแนวอารักขาของสุรินและสูออร์แล้ว พระองค์จึงผ่านช่องเขาชิริออนลงมาแล้วรีบหนีไป ทั้งกองทัพทยอยเข้าไปในเทือกเขาโดยพ้นจากสายตาทั้งปวงของมอร์ก็อธ ส่วนพี่น้องทั้งสองนำทัพมनुษย์ชาวฮาดอร์ที่เหลือค่อยๆ ถอยทัพ จนกระทั่งมาถึงด้านหลังบึงเซเร็ค มีลำน้ำวิริลทอดขวางอยู่ข้างหน้า พวกเขา ก็ปักหลักสู้ อยู่ ณ ที่นั้น ไม่หนีอีกต่อไป

กองทัพแห่งอังก์บับด์เข้ารุมล้อมพวกเขา พวกมันใช้ซากศของพรรคพวกตบตบถมกันเป็นสะพานเพื่อข้ามแม่น้ำ แล้วล้อมรีพลกลุ่มสุดท้ายของฮิลลูมไว้ตั้งสายน้ำหลังไหลโอบล้อมรอบก้อนศิลา ครั้นเมื่อดวงตะวันคล้อยต่ำลงและเงื้อมเงาของเอเร็ดเวรินมืดทมิฬมึน สูออร์ก็สิ้นชีพในที่นั้นด้วย ถูกธนูอาบยาพิษปักเข้าที่ดวงตา แล้วชาวฮาดอร์ผู้กล้าหาญก็ถูกลังหารลือญู่ เคียงข้างเขาในตัวเอง พวกออร์คัดศัตรูระของมनुษย์มากองรวมกันไว้ ดูราวกับเนินเขาสีทองในแสงอาทิตย์อัสดง

สุดท้ายคงเหลือสุรินยืนหยัดอยู่เพียงผู้เดียว เขาขว้างโล่ของตนทิ้งคว่ำขวานของนายกองออร์คมาเหยียดด้วยมือทั้งสองข้าง ในบทเพลงขับขานกันว่า ขวานนั้นพ้นควันออกมาเมื่อต้องเลือดสีดำของทหารโทรลล์ที่เป็นองครักษ์ของกอมม็อกจนกระทั่งมันพังพินาศไป ทุกครั้งที่สุรินสังหารศัตรู เขาจะร้องว่า “เอาเร เอนทูลูวา! ทิวาจะกลับมา!” เขาร้องอยู่เช่นนั้นถึงเจ็ดสิบครั้ง ทว่ามอร์ก็อธมีบัญชาให้จับเป็น ด้วยหมายจะทรมานเขาให้ร้ายเสียยิ่งกว่าตาย พวกออร์คจึงเข้ากลุ่มรุมต่อสู้กับเขาด้วยมือเปล่า มือของพวกมันยังเกาะแน่นติดตัวเขาแม้เขาจะตัดแขนพวกมันทิ้ง และพวกมันก็ท่อนท์พมาใหม่เรื่อยๆ จนในที่สุดสุรินก็จมฝังอยู่ในกองซากของพวกมันนั่นเอง กอมม็อกจึงเข้ามาจับตัวเขามัดไว้ แล้วลากตัวกลับไปยังอังก์บับด์อย่างเย้ยหยัน

สงครามเนียร์นายธาร์นอยดิ้อัดจึงจบลงเมื่อดวงตะวันลาลับลงสู่ทะเลรัตติกาลมาเยือนฮิลลูม และมีลมพายุอันแรงกล้าพัดมาจากแดนประจิม

มอร์ก็อธได้รับชัยชนะอย่างยิ่งใหญ่ แม้ว่าแผนของเขาจะมีได้สำเร็จผลดั่งตั้งใจทุกประการ สิ่งซึ่งรบกวนใจเขาอย่างลึกซึ้งเป็นรอยด่างพร้อยในชัยชนะครั้งนั้นก็คือการหนีรอดไปของทัวร์กอน อันเป็นบุคคลที่เขาต้องการตัว

มากที่สุด ในบรรดาศัตรูทั้งหมด และบัดนี้ท้าวรกอนแห่งราชสกุลฟิงโกลฟินอันยิ่งใหญ่ได้ขึ้นเป็นจอมกษัตริย์แห่งโนลด์อร์ทั้งปวงตามลัทธิอันชอบธรรมทุกประการ มอร์ก็ธทั้งเกลียดทั้งกลัวราชินิกุลแห่งฟิงโกลฟินยิ่งนัก เพราะพวกเขาดูเหมือนมอร์ก็ธมากตั้งแต่ครั้งอยู่ในวาลินอร์ ทั้งพวกเขายังเป็นพระสหายของเทพอูลโม ศัตรูตัวฉกาจของเขา และทั้งจักรออยແผลอันเกิดจากดาบของฟิงโกลฟินในการรณยุทธเมื่อครั้งเก่าก่อน^๒ ในบรรดาสมาชิกราชสกุลฟิงโกลฟินทั้งหมด มอร์ก็ธเกรงกลัวท้าวรกอนมากที่สุด นับแต่อดีตกาลครั้งกระโน้นในวาลินอร์ ดวงเนตรของท้าวรกอนส่องแสงเจิดจ้าบาดใส่เขา และเมื่อใดที่ท้าวรกอนเข้ามาใกล้ ก็จะทำให้เกิดเงามืดบดบังดวงจิตของเขาทุกครั้งไป เกิดเป็นสังหรณ์ว่า ในวันใดวันหนึ่งข้างหน้าหายหน้าจะเกิดแก่ตัวเขาโดยมีเหตุมาจากท้าวรกอนนั่นเอง

^๒ การรณยุทธระหว่างมอร์ก็ธกับฟิงโกลฟินเกิดขึ้นในปีที่ ๔๕๕ หลังจากชาวโนลด์อร์นี้ว่าตูลูมีดเคิลเอิร์ธเมื่อสิ้นสงครามตากอর্বราโกลด์ เป็นการศึกเพียงครั้งเดียวของมอร์ก็ธที่เขาออกรบด้วยตัวเอง -- ผู้แปล